SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 121, ЧИСЛО 1, П'ЯТНИЦЯ, 3 СІЧНЯ 2014 РОКУ 1893 Vol. 121, No. 1, FRIDAY, JANUARY 3, 2014 $1.00

Відбулися річні наради Головного Уряду УНСоюзу

Члени Головного Уряду УНСоюзу – головні екзекутивні контролери та радні після відкриття річних нарад 2013 року на Союзівці.

Рома Гадзевич

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – Головний Уряд Українського Народного Союзу провів свої річні наради 6–8 грудня у Центрі Спадщини Союзівки, щоб перевірити минулорічну братську діяльність та схвалити плян діяльности на 2014 рік. Звітували три Головні урядовці УНСоюзу: Президент Степан Качарай, Головний секретар Христина Козак і Скарбник Рома Лісович. Всі інші члени Головного Уряду, радні та контролери, а також Головний редактор офіційних видань УНСоюзу – „Свободи" та „Українського Тижневика", мали можливість доповнити свої писемні звіти. Також звітував управитель Союзівки Нестор Паславський.

Присутніми на нарадах крім трьох головних урядовців були: Перший заступник президента Михайло Козюпа, Другий заступник президента Евген Осціславський і Директор для Канади Мирон Ґрох. Також присутніми були члени Контрольної комісії Евген Щерба і д-р Василь

(Закінчення на стор. 17)

ГОЛОВНА ТЕМА ДНЯ

Україна без Путіна

Тимоті Снайдер

Уявіть собі таке: Посол США у Франції виступає на телебаченні й заявляє: „Американці та канадці – один народ. Це як бретонці та нормандці у Франції. Не можна їх ділити". Посла відкликали б до Вашинґтону й відтоді американцям нагадували б про цей дурний випадок щоразу, як вони ступали б на французьку землю. Зрештою, дипломати зазвичай у спілкуванні не проголошують, що сусідні народи не існують.

Проте саме це зробив Олександер Орлов, Посол Російської Федерації у Франції, декілька днів тому. Відповідаючи на гострі запитання провідного французького тележурналіста Жана-П'єра Елькаба щодо політичної кризи в Україні, О. Орлов заявив: „Росіяни та українці – один народ. Це як бретонці та нормандці у Франції. Не можна їх ділити".

Важко усвідомити, як оцінювати заяву, таку немислимо далеку від нормального дипломатичного протоколу. Оскільки це твердження було проголошено французькою мовою, можливо, нам варто звернутися до декількох французьких тестів.

Уявімо, що я кажу вам: „Ми з Жульєт Бінош створені одне для одного. Це як найпалкіший роман усіх часів. Нас не розлучити". Ну, чи це правда? Єдиний спосіб дізнатися – спитати Жульєт Бінош. Бо ж якщо у нас з нею злиття душ і все таке, вона точно про це знає.

Заява Посла О. Орлова не проходить тест Жульєт Бінош. Він собі може думати, що Росія та Україна – один народ. Українці так не думають.

Тепер вбираймо берети і спробуймо тест Жана-Поля Сартра. Центральною ідеєю Сартрової філософії була автентичність. У похмурому світі людина мусить ризикувати заради своїх цінностей. Чи можемо уявити велику кількість людей, які проводять холодні ночі в наметі заради ідеї, що Росія та Україна – один народ? Вступають у сутички з міліцією? Підставляють голо-

(Закінчення на стор. 5)

Щедро ділімося радістю Різдва Христового

Різдвяне послання Постійної Конференції Українських Православних Єпископів поза межами України

Преподобним отцям, монашеству та усім вірним Української Православної Церкви поза межами України та нашим братам і сестрам по Вірі в Україні

„Народ, який в темряві ходить, Світло велике побачить, і над тими, хто сидить у краю тіні смерти, Світло засяє над ними!" (Ісаї 9:1)

Давним-давно ці слова були донесені до людей, які жили у тривозі, страху та відчаї, людей, позбавлених упевнености, безпеки та присутности Божої. Ми чуємо ці слова на початку Різдва, забуваючи про те, що вперше вони пролунали сотні років перед тим, коли ми почали святкувати Різдво. По цілому світі людство і досі не усвідомлює цієї очевидної та діючої Божої істини.

Різдво Господа нашого Ісуса Христа, або як ми ще називаємо – Різдвяні свята – знову наближається! Знову настала ця пора року, а з нею і радісні хвилини. Але насправді – що таке Різдво? Чи це подарунки під ялинкою, різдвяні світла у вікнах, привітальні листівки, вечері з родиною та друзями, сніг на подвір'ї, чи привітання „Веселих свят!" тих, хто на вулиці проходить повз нас? Для багатьох людей Різдва-

(Закінчення на стор. 24)

Церква св. Андрія в Києві.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Записують у ВО „Майдан“

КИЇВ. – Всеукраїнське об'єднання „Майдан“ 24 грудня почало приймати громадян у свої лави. Провідник фракції „Батьківщина“ Арсеній Яценюк повідомив, що об’єднання проходить процес леґалізації і працює над програмними засадами своєї діяльности, відбувається видання посвідчень і значків. „Перше завдання – формування нової Конституції, де український народ повинен відчути, що він керує країною, друге – формування пляну дій для країни, третє – юридична, фінансова та організаційна підтримка активістів Евромайдану, які переслідуються за участь в акціях протесту, і четверте – участь та захист результатів президентських виборів у 2015 році“, – заявив А. Яценюк. *(„Українська правда“)*

Прем’єр їздив до Москви

МОСКВА. - Прем’єр-міністер Микола Азаров 24 грудня брав участь у засіданні найвищого органу управління Митного союзу Росії, Білорусі та Казахстану - Вищої Евразійської економічної ради на рівні глав держав. Митний союз розглядав питання про приєднання нових членів. Раніше російська сторона поширила інформацію, що зустріч Евразійської ради відвідає Президент Віктор Янукович. Міністер закордонних справ Росії Сергій Лавров заявив, що хотів би бачити Україну учасником евразійських інтеґраційних процесів. Прем'єр М. Азаров, прилетівши до Москви, одразу поїхав до Кремля, де брав участь у неформальному спілкуванні з головами делеґацій країн Митного союзу. *(Бі-Бі-Сі)*

Виступили проти найманців

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – 23 грудня спортовці виклали в мережу відеоролик соціяльної реклями з красномовною назвою „Тітушки“, який адресували колеґам, котрі за гроші погоджуються брати участь у силових акціях на користь влади. Відео вже зібрало десятки тисяч переглядів. Автор відеоролика Олег Чистопольцев виступив проти продажности спортовців і використання їхніх м’язів у брудній політиці. Він сам займається східніми єдиноборствами і каже, що ідея цього відео з’явилась після нападу вихованців одного з спортивних клюбів міста на Евромайдан у Дніпропетровську. О. Чистопольцев зізнається, що йому теж пропонували брати участь у силових акціях. *(Радіо „Свобода“)*

„Реґіонали“ проти чужинців

КИЇВ. – Народний депутат від Партії Реґіонів Олег Царьов повідомив 24 грудня, що Міністерство закордонних справ та Служба безпеки України задовольнили його запит про заборону в'їзду в Україну 36 особам, серед яких – колишній Президент Грузії Михайло Саакашвілі, громадяни США та країн Евросоюзу. Прес-центр СБУ не коментував цю заяву, однак, підприємець Георгій Кіквадзе з цього списку не зміг перетнути державний кордон України. В опозиції вважають, що заборона на в’їзд 36 чужоземних громадян може призвести до серйозних міжнародних наслідків. „Якщо США, ЕС і Грузія заборонять Януковичу, Азарову і їхнім дітям їздити до себе, то Янукович зможе поїхати хібащо в Північну Корею!“, – вважає заступник голови фракції „Батьківщина“ Сергій Соболєв. *(Газета „Коммерсант-Україна“)*

Стали найкращими у біятлоні

ОБЕРГОФ, Німеччина. – На змаганнях з біятлону за Чашу націй Олена Підгрушна, сестри-близнята Валентина і Віта Семеренки та Юлія Джима зустріли Новий рік у статусі найкращої команди плянети на небаченому раніше першому місці – попереду німкень, норвежок, росіянок і француженок. Українки очолюють естафетний залік разом з німецькою командою. У спринті Валя Семеренко з одним промахом фінішувала третьою. Це було досягненням, але не головною вершиною для українки. Гонку переслідування вона виграла, і це стало запорукою першої в кар’єрі особистої перемоги біятлоністки. *(Радіо „Свобода“)*

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Небезпечний скрут історії

Юрій Щербак

Світ наближається до фатального ювілею: століття від початку Першої світової війни (1914—1918), яка кардинально змінила долю та карту Европи. І хоча події одного століття не накладаються механічно на хроніку століття наступного, проте існують певні містичні подібності пульсації великих історичних циклів.

Ситуація, яка склалася сьогодні в Україні в результаті еврокатастрофи, що спіткала нашу країну (катастрофи рукотворної, свідомо організованої лютими ворогами Европи та України), має небезпечний потенціял переростання в серйозну міжнародну кризу з непередбачуваними наслідками.

Україна, яка була однією з важливих причин виникнення Першої та Другої світових воєн, знову опинилася в центрі геополітичного зіткнення між Росією і Заходом. Умираюча імперія двоголового орла не хоче випустити Україну, знесилену внутрішніми чварами та економічними негараздами, зі своїх пазурів.

Ми опинилися на дуже небезпечному скруті української історії і, не виключено, захист незалежности вимагатиме від нас значно більших зусиль (і, не дай Боже, жертв), ніж 1991 року.

Невизначеність ситуації, можливість кривавих подій, спричинених діями провокаторів, втручання (включаючи збройне) Росії в український конфлікт — все це може мати своїм наслідком якщо не вибух европейської гарячої війни, то реанімацію війни холодної.

Україна — надто важлива в геостратеґічному пляні країна, щоб Европа та США байдуже дивилися на її поглинення Росією. Перед Заходом уже стоїть примара військового альянсу Росії з Білоруссю, відпрацювання під час спільних навчань „Запад-09“ і „Запад-13“ окупації країн Балтії, ядерної атаки на Варшаву та інших милих жартів друга Німеччини Володимира Путіна. Навряд чи стратеґи НАТО мріють про появу російських танкових дивізій під Львовом, націлених на Польщу та Німеччину. Тому те, що відбуватиметься в Україні наприкінці 2013-го й упродовж 2014-го років, буде залишатися в центрі не тільки европейської, а й світової політики.

Перехід України з „сірої“ (так званої позаблокової, проголошеної спеціяльним законом Віктора Януковича) сфери в статус російської провінції означатиме геополітичну катастрофу початку XXI ст. й становитиме загрозу стабільності й безпеки величезного евроpeґіону.

Тому ті мирні люди, що стоять на Майдані, захищають не лише право молодого покоління українців на гідність, свободу та евромайбутнє — вони захищають також безпекові інтереси Европи проти відродження імперського евразійського монстра, готового порушити балянс сил на континенті.

Головний евроінтеґратор і його доля

За лічені дні листопада — грудня 2013 року В. Янукович перетворився з реального кандидата в національні герої України на рекордсмена неґативних публікацій у вітчизняній та закордонній пресі, символ непрофесіоналізму і провального політичного менеджменту; людину, позбавлену не лише геополітичної візії, а й інстинкту самозбереження: його нові господарі, кремлівські чекісти, розрахуються з ним набагато жорсткіше, ніж брюсельські ліберали...

За півтора року до президентських виборів В. Янукович перетворився на людину, яка втратила будь-які шанси на переобрання, — при більшменш чесних виборах. Москва може поставити на Віталія Кличка, якого також підтримує Німеччина.

А тоді, на думку Олексія Венедиктова, головного редактора радіостанції „Ехо Москви“ — „...якщо він (Янукович) втрачає владу, то далі іде шляхом Юлії Тимошенко“.

Шансом на порятунок для В. Януковича могла б стати павза в перетворенні на маріонетку Москви, припинення принизливих ходінь у Москву; призначення уряду народної довіри на чолі з Петром Порошенком — людиною мудрою і зваженою; проведення проевропейських реформ і, безумовно, виконання вимог опозиції щодо покарання винних у знущанні над молоддю.

Але такого шансу Янукович не дасть ні собі, ні країні...

Головний конструктор еврокатастрофи: мрії і дійсність

Починаючи з 2004 року, Президент Володимир Путін перетворився на непримиренного ворога українського народу й Української держави, очоливши особисто системну розвідувально-інформаційну та економічну війну Росії проти непокірливих малоросів. З безжальною послідовністю В. Путін вів кампанії з дискредитації Віктора Ющенка (що легко було зробити, бо В. Ющенко сам себе дискредитував, як тільки міг), проти вступу України до НАТО, проти евроінтеграції України. Проєкт зближення України з ЕС руйнував божевільну мрію В. Путіна про відновлення якоїсь ампутованої подобизни СРСР, про злиття України й Росії в сталевих обіймах „єдинаго русскаго міра“, про помсту Заходу за „приниження“ (?!) Росії, яка зусиллями В. Путіна і Ко. була перетворена на сировинно-феодальну вотчину силовиків і оліґархів.

Підписання Угоди у Вільнюсі означало б політичну поразку В. Путіна: виникнення на постсовєтському просторі Евро-України несло остаточну загибель месіянському, візантійсько-московському імперіалізмові.

У час, коли В. Янукович вирішував свої оборудки з грішми й наступними виборами, В. Путін мислив геополітичними категоріями: залякуючи В. Януковича всіма можливими способами, нагадуючи тому його минуле, викладаючи Лубянський компромат й малюючи всі майбутні загрози, аж до збройних акцій з розколу України, В. Путін досягнув своєї мети. Як пише з тривогою газета „Ді Вельт“ (3 грудня), „карта Східньої Европи виглядає ще більш російською, ніж це було коли-небудь, починаючи з 1989 року“.

Та чи насправді такий він могутній — сьогоднішній переможець, який тішиться своїми звитягами над Бараком Обамою та В. Януковичем?

„Путінський міт, цей симулякр великого ідеологічного стилю, — пише відомий російський аналітик, опозиціонер Андрій Піонтковський, – мертвий так само, як були мертві в 1917 році імперський, а в 1991 році – коміністичний міти. Третій занепад Третьому Риму може за своїми трагіч.чними наслідками перевищити два попередні. Страшний суд в одній окремо взятій країні вже на порозі, і кожному доведеться визначитися з мірою власної відповідальности“.

Суспільно-політична та економічна ситуація в Росії погіршується по мірі наближення В. Путіна до вимріяної перемоги: зменшується економічний ріст, меншає енерґетична могутність газонафтової імперії, зростають національні суперечності всередині федерації, про що свідчать останні етнічні конфлікти і погроми в різних частинах Росії. За індексом політичних і громадянських свобод Росія вдвічі відстає від України, незважаючи на „м’який авторитаризм“ В. Януковича...

„Перемога“ над Україною може обернутися В. Путінові серйозними міжнародними ускладненнями й зростанням опозиційних настроїв усередині самої Росії, пов’язаними з небажанням великої частини істеблішменту давати гроші В.Януковичеві, якого вони вважають зрадником, і переконані, що вигравши (якщо) президентські вибори 2015 року він знову „кине“ Росію...

Сценарії для України

Ці сценарії готові, і покищо їх від нас приховують. Але дещо стало відомим.

Такі собі автори Юрій Романенко й Олексій Комаров опублікували в журналі „Россія в ґлобальной політіке“ (5 грудня) статтю під закопиливо-елегійною назвою „Сценарії мірноґо (!?) развода Украіни“, в якій стверджують, що ймовірність переділу України становить 70 відс. на 30 відс. Ці патологоанатоми України пропонують під егідою ЕС, Росії та США (!) провести референдум в областях для визначення питання — в якій „зоні“ (окупації? — Ю.Щ.) хоче залишитися область — після чого створюється конфедерація або — „нові державні суб’єкти зі своїми столицями“ (!). Вони вже поділили області унітарної Української держави на „зони“, удаючи, що не розумі-

(Закінчення на стор. 3)

З УКРАЇНСЬКИХ РЕФЛЕКСІЙ

Люди і привиди

Петро Часто

Україна дивує світ. Не тим, що там на майданах вдень і вночі, у снігу і морози стоять мільйони, а тим дивує і вражає, що ці мільйони – не натовп, не маса, а Люди. Плече до плеча, Людина до Людини. Імпульсивна маса, як морська хвиля, нездатна ні стояти рівно і твердо, ні безпомильно обрати напрям руху. Мимовільно оглядається за чиєюсь сильною, цілеспрямованою волею. Але вона, та сильна воля, далеко не завжди – добра і світла. І невдовзі з помаху „керівної руки" починаються нові, ще більші проблеми...

Ні, не керівна рука вивела українців на майдани, а тільки достойне перед світом і перед Богом всенародне жадання правди і справедливости. І річ зовсім не в тому, що українці кудись хочуть, в якусь залляту сонячним щастям Европу. Це навіть звучить, як тавтологія, бо як може „іти в Европу" країна, розташована в центрі Европи, нація з европейською історією й европейською ментальністю? Справа в іншому і незрівняно важливішому: наш народ нарешті визрів у бажанні бути собою, підняти голову до неба. Нарешті підняв і побачив, що між ним і небом – страшний, непроникний бруд і якась особлива, не по-людськи чорна неправда. Не час тут вникати в історію її походження, не час на теорії. Майдан у Києві – це намір відповісти на абсолютно практичне запитання: хто в Україні вособлює цей бруд і неправду? Що то за істоти? Звідки вони взялися?

Це дуже і дуже серйозно, це вже заторкує замежжя. Тому Владика Любомир Гузар, виступаючи на Майдані 8 грудня, закликав: „Чиніть так, мовби від вашого чину залежить усе, і моліться до Господа так, мовби все залежить від Господа". Кожній окремій людині, кожній окремій душі не треба ніякої іншої настанови. Але коли йдеться про душу народу, то це дещо інша субстанція, вона не така мобільна у виборі між злом і добром, як осібне „я".

Великий німецький містик Якоб Беме колись нагадував: „Людина перебуває між пеклом і небом, і куди сіє, там і врожай збирає". В Україні довго сіялося в пекло, то як же тепер можна уникнути відповідного врожаю? Склалося б, мабуть, цілком інакше, якби висловлену Владикою Любомиром і вічно істинну раду-пораду проголосив у 1917 році Михайло Грушевський, голова Центральної Ради. Але він сказав: „Обійдемося без попів"…

Склалося б, може, інакше, якби у 1991 році Президент відновленої у державній незалежності України Леонід Кравчук згадав про Бога і про спасенний сенс молитви. Але він, один з чільних українських комуністів-безбожників, не міг сказати цього.

Ба – не почула Україна такого заклику навіть від щирого українця Віктора Ющенка. Внутрішня сила полишила його відразу після Помаранчевого Майдану, коли він в інавґураційній промові забіг, відірвавшись від реальности, на віки наперед: мовляв, ми, українці, найкращі в світі. Мабуть, Зло слухало цю гарну байку і вдоволено потирало руки, що не зустріне на своєму шляху жодного опору… І без опору, безборонно розставляло на всіх впливових посадах у нібито незалежній Українській державі привидів замість людей.

Віктор Янукович сутнісно – це привид і президент привидів. Тому до нього слід застосовувати містичну, а не політичну аналізу.

Привиди – це зовсім не вигадка, як переконують себе вульгарні матеріялісти. Механізм переродження людини у привида простий: хто вперто обертається до неба спиною, того підхоплює і далі веде пекло, потакаючи всьому тому, у чому мертвіє людська душа – владолюбству, грошолюбству, славолюбству і т. п.

Ясновидці кажуть: коли ница, прив'язана виключно до примарних земних благ людина вмирає, то й надалі не може відірватися від предметів своєї земної пристрасти. З небесного світла і тепла до неї простягають руки її предки, кличуть до себе, але вона не чує їх. Обирає страшну долю земного привида…

Кандидатів у привиди – наприклад, Януковича чи Путіна, легко впізнати: тілесно вони живуть у нашому часі, але їхня самосвідомість зупинилася в темній покручі минулого, і цю темінь вони пробують втягнути в наш день і заступити нею сонце.

Сонце правди не можна віддати привидам. Це було б непростимою провиною. Це було б гірше, ніж смерть.

Небезпечний скрут...

(Закінчення зі стор. 2)

ють, що чинять державний злочин, діючи проти територіяльної неподільности держави, й закликають Україну до кривавої громадянської війни...

Ті, хто в Україні сприяв еврокатастрофі нашої держави, нехай задумаються над геополітичними наслідками своїх дій – для себе, своїх статків і своїх дітей.

Европа, США та інші глядачі

Еврокрах України висвітлив не тільки особливості національної зради й силу російської „братньої" любови до українського народу.

– Сполучені Штати Б. Обами та Джозефа Байдена, забувши положення тристоронньої Заяви президентів України, США, Росії від 14 січня 1994 року, згідно з якою США, Росія та Велика Британія зобов'язувалися „...утриматись від загрози силою ...чи застосуванням такої загрози проти територіяльної цілісности чи політичної незалежности, утримуватись від економічного тиску", а також проігнорувавши домовленості про стратегічне співробітництво між Україною та США, виявили безсилу байдужість стосовно тиску і шантажу Росії щодо України.

– Европейський Союз, не давши Україні навіть дальшої (10-20-річної) перспективи членства, порушуючи власні принципи надання права европейській країні на вступ до ЕС, не бажаючи зрозуміти всі геополітичні загрози поглинання України Росією й не розробивши для нашої країни пляну фінансово-економічної допомоги, показав усю свою дріб'язковість і короткозорість. Воістину „фінансовий гігант, але політичний карлик".

Висновки

Абсолютно ясно, що всі жалюгідні запевнення чинної влади про „продовження діялогу з ЕС" є блефом і спробою придушити масові протести.

Тому громадянське суспільство, опозиція, всі европейськи орієнтовані громадяни України мають зробити свої висновки.

Перший: дотеперішня авторитарна українська держава зазнала політико-економічного краху, показавши вичерпаність дикої посткомуністично-капіталістичної моделі, й вимагає рішучих змін — насамперед відходу від влади нинішнього режиму.

Другий: треба негайно зупинити загрозу сповзання суспільного непримиренного конфлікту в громадянську війну. Немає сьогодні страшнішої візії для України, аніж Сирія.

Третій: Україна потребує зміни нинішньої президентсько-монархічної системи влади, яка автоматично породжує ніким і нічим не контрольованих правителів-монстрів, неосвічених напівмонархів, які вважають Україну своєю власністю. Дивно, що опозиція не наполягає найперше на зміні цієї моделі й переході до парляментської форми правління.

Четвертий: повинна бути негайно створена Національна Рада Примирення з участю найавторитетніших державних діячів, яка організує загальнонаціональний круглий стіл.

Не дозволимо перетворити Україну на Врадіївку!

Це мрія наших ворогів – розірвати Україну на шматки, порушити територіяльну цілісність, знищити державу, а відтак – український народ.

Згадаймо заповіт росіянина, великого українця Миколи Амосова, 100-річчя від дня народження якого відзначали саме в дні Евромайдану: „Куди йти? Лише на Захід, до зрілости, до стандартів Північної Америки. На Росію оглядатися не варто. Майбутнє її – в тумані...".

Юрій Щербак – український письменник, публіцист і політик, за фахом – лікар-епідеміолог, доктор медичних наук, міністер охорони довкілля незалежної України, дипломат, колишній Надзвичайний і Повноважний Посол України в Ізраїлі, США, Канаді. Автор низки художніх і публіцистичних книжок.

(Передруковуємо, з деякими скороченнями, з київської газети „День", 13 грудня)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Росія вже купила обліґації

МОСКВА. - Прем'єр-міністер Росії Дмитро Медведєв повідомив 24 грудня на зустрічі з Прем'єр-міністром України Миколою Азаровим, що Росія 23 грудня придбала перший транш українських суверенних обліґацій на суму 3 млрд. дол. Д. Медведєв запропонував М. Азарову обговорити не лише двосторонні фінансові питання, а й інші „великі пляни Росії та України". *(Бі-Бі-Сі)*

Актори перервали виставу

ЧЕРКАСИ. – Актори Черкаського музично-драматичного театру ім. Тараса Шевченка 23 грудня перервали виставу „Назар Стодоля" і прямо зі сцени звернулися до глядачів з протестом проти того, що їм затримують платню. Якщо гроші не виплатять у найближчі два дні, працівники театру будуть готові страйкувати. Майже 150 працівників театру сидять без грошей. *(Радіо „Свобода")*

Прибрали після „реґіоналів"

КИЇВ. – Активісти Евромайдану 23 грудня прибрали територію антимайдану в Маріїнському парку після відходу звідти прихильників Партії Реґіонів. Народний депутат і комендант Будинку профспілок Андрій Парубій повідомив: „Ми організували кількасот добровольців з Майдану, щоб прибрати сміття і пляшки з-під горілки, які залишив у Маріїнському парку антимайдан". Учасникам екологічної акції довелось для цього прорвати кордон внутрішніх військ. „Київ має бути чистим!" – зазначив А. Парубій. *(„Українська правда")*

Росія їстиме шоколад П Порошенка

МОСКВА. - Продукція української кондитерської корпорації „Рошен" зможе повернутися на ринок Росії після усунення виявлених порушень, повідомила 24 грудня виконувач обов'язків голови „Роспоживнагляду" Анна Попова. У липні 2013 року „Роспоживнагляд" заборонив постачання до Росії шоколаду й цукерок, вироблених на чотирьох українських фабриках „Рошен". Наприкінці листопада голова Держспоживінспекції України Сергій Орєхов припускав, що „Рошен" зможе в грудні відновити експорт своєї продукції до Росії. *(Радіо „Свобода")*

Помер М. Калашников

МОСКВА. – 23 грудня в Удмуртії помер, на 95-му році життя, Михайло Калашников, автомати і кулемети якого досі є основною стрілецькою зброєю війська Росії і України. Він народився на Алтаї, батьки походили з Кубані, але були вислані в Сибір під час „розкуркулення" у 1930 році. З 1938 року М. Калашников служив в Київському військовому окрузі, де створив перші винаходи – прилади для гармат і танків. Автомат Калашникова – найпоширеніша зброя на землі. *(Бі-Бі-Сі)*

Українці люблять борощ

КИЇВ. - Найулюбленішими стравами українців є борщ, вареники та страви з м'яса. При цьому українці страви з м'яса люблять більше, ніж страви з картоплі, і значно більше, ніж з риби. Такими є результати дослідження соціологічної групи „Рейтинг", опубліковані 23 грудня. До улюблених страв увійшли також вареники з сиром, картоплею та вишнями, шашлик, холодець, котлети та інші м'ясні страви. Лише 4 відс. опитаних вважають своєю улюбленою стравою сало. *(„Українська правда")*

Пожаліли ґвалтівників

ДОНЕЦЬК. – Обласний апеляційний суд 23 грудня повернув звання лейтенанта колишньому дільничному інспекторові районного відділу міліції Русланові Сутковому, засудженому на 10 років за зґвалтування кийком затриманого чоловіка, звання підполковника – старшому дільничному інспекторові Олегові Зайцеві, засудженому на п'ять років умовно. Потерпілий Михайло Беліков 17 червня 2012 року був побитий і зґвалтований правоохоронцями за розпивання пива на зупинці громадського транспорту. Потерпілий переніс важку операцію. За цей злочин засуджений також військовослужбовець Вадим Чижов. *(„Українська правда")*

АМЕРИКА І СВІТ

Санта-Клавс дістав візу

ВАШІНҐТОН. – Влада США офіційно дозволила Санта-Клавсові в’їхати в країну. Відповідний документ – певна річ, як передріздвяний жарт – оприлюднив на своєму блозі в інтернеті 24 грудня Департамент сільського господарства. У тексті сказано, що Санта-Клавса звільнено від митного податку за тих дев’ятьох оленів, на яких він приїде до США, а самих оленів не перевірятимуть щодо різних захворювань, бо вони живуть на Північному полюсі, де нема жодних інфекцій. Єдине, що зазнає перевірки – це те, чи відгукуються олені на свої назвиська: Дешер, Денсер, Пренсер, Віксен, Комет, Донер, Купідон, Блітцен і Рудольф. *(„Кореспондент“)*

Філіппінці потребують допомоги

ВАШІНҐТОН. – 18 грудня Державний секретар США Джон Кері відвідав уражену у листопаді нищівним буревієм центральну частину Філіппін і повідомив, що уряд США виділив для цієї країни 25 млн. дол гуманітарної допомоги. У селищі Таклобан, яке найбільше постраждало від бурі, Дж. Кері заявив, що він глибоко вражений шкодою, заподіяною гураґаном „Гаян“, у результаті якого загинуло понад 6,000 людей. В цілому допомога США Філіппінам для подолання наслідків „Гаяну“ становитиме 86 млн. дол. Президент Філіппін Беніньо Акіно оголосив урядовий плян, вартістю 8,1 млрд. дол., для відбудови спустошених бурею районів країни. Він також звернувся з проханням про міжнародну допомогу для будівельних проєктів. *(„Голос Америки“)*

Е. Сновден похвалив себе

МОСКВА, – Колишній контрактник Аґентства національної безпеки США Едвард Сновден, якому Росія надала політичний притулок, сказав у розмові з журналістами 22 грудня, що „свою місію він уже виконав“, оскільки змусив Сполучені Штати Америки переглянути політику діяльности спецслужб. Е. Сновден пояснив, що розголошував таємну інформацію для того, аби американський народ „мав право голосу в тому, як реґулюються“ розвідувальні структури. Протягом минулого року Е. Сновден оприлюднив документи про те, що Аґентство національної безпеки США здійснювало контролю за листуванням і телефонними дзвінками світових політиків, зокрема Канцлера Німеччини Анґели Меркель і Президента БразиліїДілми Русеф. *(Радіо „Свобода“)*

П. Мушарафові загрожує тюрма

ІСЛЯМАБАД. – 24 грудня у столиці Пакистану почався суд над колишнім Президентом країни Первезом Мушарафом, якого звинувачують у державній зраді. Він захопив владу у 1999 році й утримував її аж до 2008 року, коли демократично обраний уряд змусив його піти у відставку. У 2007 році П. Мушараф припинив дію Конституції і запровадив у країні надзвичайний стан. Невдовзі після поразки у виборах він залишив країну і кілька років жив у Дубаї та Лондоні. У березні 2013 року повернувся до Пакистану, щоб очолити свою партію на парляментських виборах, але до виборів його не допустили – натомість відкрили проти нього кримінальну справу. *(Радіо „Свобода“)*

Ворогують етнічні групи

ДЖУБА. – Гуманітарний координатор ООН Тобі Ланзер, який 22 грудня відвідав місто Бор неподалік Джуби, столиці Судану, розповів, що став свідком „найстрашніших речей, які можна собі уявити". Місто захопили повстанці. Насильство відбувається на тлі боротьби за владу між Президентом Сальва Кііром, який є представником народности динка, і його колишнім заступником Ріеком Мачаром, який є нуером. Існують побоювання, що особисте суперництво між цими колишніми союзниками може призвести до маштабного конфлікту між народностями нуер і динка. Генеральний секретар ООН Пан Гі Мун закликав Раду Безпеки послати ще 5,500 військових до Південного Судану, де вже перебувають 7,000 миротворців ООН. Повстанці, які підтримують усунутого з посади колишнього віце-президента Р. Мачара, захопили найбільші міста країни. *(Бі-Бі-Сі)*

Українці світу об’єдналися на Евромайданах

До „Свободи“ продовжують надходити вістки про акції протесту українців світу проти дій влади Віктора Януковича, кілька з яких вміщено на цій сторінці.

МЕЛЬБУРН, Австралія

15 грудня 2013 року українці міста вийшли на вулиці, щоб підтримати Евромайдан в Києві та закликати владу України не зраджувати Україну, підписуючи угоди з Росією. Акцію організували Союз українських організацій Австралії (СУОА) та Українська громада Вікторії. Учасники акції поширювали інформацію про події в Україні, шукаючи підтримки австралійського суспільства. В той час, коли українці зібиралися в Мельборні, голова СУОА Стефан Романів виступив на головній сцені Евромайдану в Києві, передаючи вітання громади Австралії та прапор Австралії організаторам протесту, як додаток до інших державних прапорів на головній сцені.

Прес-центр СУОА

КАНБЕРА, Австралія

14 грудня 2013 року в Канбері, столиці Австралії, перед Посольством України в Австралії відбулася акція підтримки Евромайдану. Акцію організовав Союз українських організацій Австралії (СУОА) в співпраці з парафіями Української Греко-Католицької Церкви та Української Автокефальної Православної Церкви в Канбері. В акції взяли участь студенти та громадяни. Проведено спільну молитву для України, прийнято резолюцію, яка була вручена тимчасово повіреному у справах України в Австралії Станіславу Сташевському.

У резолюції українські громадські організації висловлили занепокоєння з приводу того, що зараз відбувається в Україні. Голова СУОА Стефан Романів та керівних зовнішнього сектора СУОА Петро Шміґель провели урядові зустрічі з Канбері, у висліді чого Міністер закордонних справ Джулі Бішоп видала заяву і висловила стурбованість з приводу останніх політичних подій в Україні. Вона закликала українську владу проявити максимальну стриманість, забезпечити міжнародні зобов’язання України щодо забезпечення свободи зборів і висловлювань і прислухатися до голосів і надій українського народу.

Прес-центр СУОА

ОДЕСА

Сергій Горицвіт

5 листопада 2013 року відбулося пікетування Генерального консульства Китайської Народної Республіки, учасники якого вимагали не підписувати ніяких документів з діючим Президентом України Віктором Януковичем. Провідник обласної організації партії УДАР Андрій Юсов у своєму виступі заявив, що Китаю нині небезпечно мати справу з В. Януковичем, бо він не керується інтересами народу. З притаманним одеситам гумором учасники акції попросили китайців залишити В. Януковича у себе назавжди.

Однак, передати своє звернення генеральному консулові У Сяоінь вони не змогли, бо вона нещодавно склала повноваження, а її наступника ще не призначено. Тож одесити вирішили надіслати звернення поштою.

„Служіть місцевій громаді, а не злочинній владі“, – з такою вимогою прийшли 6 грудня під стіни обласної ради активісти місцевих осередків „Свободи“, „Батьківщини“ і партії „УДАР“. Вони розгорнули партійні прапори і численні плякати з написами: „Азаров, Янукович – нари будуть поруч“, „Партія Реґіонів будує нову руїну“, „Україну обікрав, на дітей руку підняв, шлях в Европу відібрав“. Перед присутніми виступили місцеві провідники опозиційних партій Андрій Маляс, Сергій Веселов та Андрій Юсов. Вони закликали очільників области не ставати співучасниками злочинів збанкрутілих керівників держави. Однак, передати звернення громадськості не вдалося: двері були заблоковані охоронцями. Лише після тривалих перемовин і ретельної перевірки документів трьох керівників обласних організацій опозиційних партій пропустили, а перед журналістами двері зачинили.

Одночасно з цим пікетуванням студенти перекрили Катерининську вулицю на розі з вулицею Єврейською, де міститься обласне управління міліції, загальмувавши рух на цій маґістралі у центрі міста. Учасники акції протесту тримали плякати з антиурядовими гаслами.

Пікет біля Генерального консульства Китайської Народної Республіки в Одесі. (Фото: Сергій Горицвіт)

ЛЬВІВ

9 грудня 2013 року до деканату гуманітарного факультету Українського Католицького Університету (УКУ) прийшли слідча і двоє працівників міліції, які так і не представилися, щоб отримати список студентів, які брали участь в акціях вияву громадської позиції – Евромайдані. „Це спроби залякування наших студентів і тиску на університет“, – вважає ректор о. д-р Богдан Прах. Слідча намагалась отримати інформацію про присутність студентів на заняттях. „Теперішні події нагадують ситуації минулих років, коли за спробу висловити свою громадянську позицію університет та студенти згодом відчували тиск, – підкреслив о. Б. Прах. – Як би не розвивалася ситуація надалі, нашу університет готовий надати будь-яку моральну, духовну і за потреби юридичну підтримку своїм студентам і працівникам“.

Прес-служба УКУ

Українці світу об'єдналися на Евромайданах

САВТ-БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі

Українська Православна Церква в США неустанно молиться за всіх активістів Евромайдану та за всю Україну в ці тяжкі та доленосні хвилини. 11 грудня 2013 року в каплиці семінарії св. Софії Єпископ Даниїл разом з оо. Василем Довганом і Василем Пасакасом та всіма семінаристами відслужили акафіст до Пресвятої Богородиці Діви Марії як до Заступниці та Покровительки всіх вірних християн, щоб випросила в Господа терпіння, мужности, миру та любови для всіх українців, які переживають зараз важкий час становлення своєї демократичної держави.

Консисторія УПЦ в США

Під час молитви в каплиці семінарії св. Софії.

Україна без...

(Закінчення зі стор. 1)

ви під кийки? Сотні тисяч українців у Києві та по всій країні ночують на холоді, ризикують бути заарештованими й зазнати фізичного болю, демонструючи, що їм небайдужа Україна та визначеність її майбутнього. Але вони сподіваються, що це буде европейське майбутнє, а не російське. Нині ніхто не виходить на вулиці та не ризикує заради ідеї посла Орлова. Отже, його заява провалила й тест Жана-Поля Сартра.

На жаль, відстань між дурнуватими ідеями та кровопролиттям коротша, ніж нам хотілося б. Посол Орлов не висловлював власну чудернацьку думку, коли заперечував існування української нації; він тримався поглядів російського Президента Володимира Путіна. За близьких обставин кілька тижнів тому, спілкуючись із західними журналістами, В. Путін сказав точнісінько те саме: що росіяни та українці – „один народ". Тож хай би що відбувалося в Україні, російське втручання є логічним.

Важко сказати, що В. Путін справді в це вірить. Що бентежить, то це брак альтернативних думок у російських дискусіях щодо вражаючих протестів проти українського Президента Віктора Януковича. Не далі, як 8 грудня, Перший канал повідомляв про те, що лише „декілька сотень" людей протестують у Києві. Коли існування протестів більше не можна заперечувати, їх представляють як чужоземну змову. На телебаченні та в інтернеті домінують дві теми: „европейці зазіхають на наші історичні території" та „европейці – ґеї". Фантазії про секс та домінування заступили розповіді та аналізу.

У телеетері (а також, із прикрою реґулярністю, у дискусіях на форумах російськомовних новинних сайтів) можна бачити плоди кампанії В. Путіна проти ґеїв. Візита німецького Міністра закордонних справ Ґвідо Вестервеле до Києва була доказом того, що українські демонстрації відбуваються в ім'я поширення одностатевих шлюбів у християнській слов'янській вітчизні. Провідний російський телеведучий Дмітрій Кісєльов цього тижня записав Віталія Кличка, чемпіона у важкій вазі та українського опозиційного політика, який зфотографувався з Ґ. Вестервеле, до ґейікон і заявив, що у шведів заведено „займатися сексом від дев'ятирічного віку".

Хоча є багато росіян та російських організацій, які висловлювали підтримку українському протестному рухові, вони є винятками у панівному дискурсі. Спираючись на російські медії, було б дуже складно зрозуміти, що саме відбувається у Києві.

Україна інша. Росія є радше близькою до автократії, з відчутними утисками преси. Україна є олігархією з доволі прийнятним рівнем свободи преси. У Росії олігархи або льояльні, або ув'язнені; в Україні вони мають не тільки статки, незалежність і певний обсяг влади. Деякі з них, як-от Дмитро Фірташ, володіють конкуретними медія-імперіями, які забезпечують альтернативні погляди на політику країни; і якщо говорити про нещодавні протести, українські медії демонструють, у маштабах, що дивують, бажання повідомляти правду, надаючи відеодокази насилля з боку владців та пряму мову протестувальників щодо їхньої мотивації.

Це означає, що В. Януковича й В. Путіна показано в Україні не в найкращому світлі. Проте це також може бути серйознішою проблемою для В. Януковича.

Безперечно, В. Янукович радо здав би частину української незалежности Росії, якби це поклало край маштабним вуличним протестам. Він і його син Олександер, як виглядає, накопичили чималі статки й могли б, скажімо, потім просто утримувати їх. Проте українські олігархи, які не є Януковичевими кровними родичами, не зацікавлені у знищенні України, бо тоді їм доведеться мати справу з путінською версією справедливости.

Поза цим базовим питанням особистої свободи, українські олігархи мають поточні бізнесові інтереси в Европі й, виглядає, підтримують торгівельну угоду з ЕС. Компанія, власником якої є найважливіший з них, Рінат Ахметов, оприлюднила прес-реліз, у якому проголосила свою відданість „европейським цінностям".

Тож будь-яка угода, яку В. Янукович укладе з Москвою, не лише розлютить чоловіків та жінок, які вийшли на вулиці з протестом, але й працюватиме проти засадничих інтересів декого з тих, кому належить влада у країні. В. Янукович декілька разів спробував очистити вулиці й провалив спроби. Можна уявити, що це могло би бути приводом для безпосереднішого російського втручання. Проте згідно з цим найчорнішим сценарієм, В. Янукович за допомогою російських силовиків невтралізував би не тільки тих, хто потім становив би незадоволене населення, але й ворожу групу олігархів. Тоді джерелом підтримки українського президента були б люди у Москві, саме ті, що вважають, що українського народу не існує.

Тимоті Снайдер – американський історик, професор Єйльського університету, фахівець з історії Східної Европи, зокрема України, Польщі і Росії. Автор численних історичних статтей і низки монографій, перекладених багатьма мовами світу. Українською мовою перекладені дослідження Т. Снайдера „Червоний князь", „Криваві землі" і „Перетворення націй".

Вміщену вище статтю передруковуємо з грудневого числа київського журналу „Критика".

АМЕРИКА І СВІТ

Т. Ердоган втрачає популярність

СТАМБУЛ. – 22 грудня понад 10 тис. осіб пройшли маршем, протестуючи проти корупційного свавілля в країні і дискримінаційної політики прем'єра Таїпа Ердогана, котрий надає протизаконні пільги членам і прихильникам своєї Партії справедливости і розвитку. Поліція застосувала до демонстрантів сльозогінний газ і водомети. Т. Ердоган вважає, що його політичні опоненти навмисне роздувають „корупційні скандали", аби повалити „законний уряд". На думку опозиції, влада, котра на справедливі вимоги суспільства реґує побиттям і арештами, не може називатися законною. *(„Дзеркало тижня")*

Міґранти стають поліціянтами

ДЮСЕЛЬДОРФ. – У федеральній землі Північний Рейн-Вестфалія вирішили брати на працю в поліцію міґрантів і в цей спосіб розв'язати дві прблеми – кадрової нестачі поліціянтів (40 відс. з них – віком понад 50 років) та працевлаштування міґрантів. На працю в поліцію додатково візьмуть 1,500 молодих людей. Коментуючи це рішення, голова земельного відділення Німецької профспілки поліцейських Ерік Ретинґгауз сказав: „Ми – країна з особливо великим притоком міґрантів. Це повинно відображатися й на складі поліції... Треба знати традиції та звичаї різних етнічних груп, аби краще упоратися зі складними ситуаціями". *(„Дзеркало тижня")*

„Братство", яке керується ненавистю

КАЇР. – Після того, як 23 грудня перед будинком поліції в місті Мансур вибухнув начинений динамітом автомобіль і в результаті вбито 14 осіб і майже 100 поранено, тимчасовий Прем'єр-міністр Єгипту Газем Беблаві назвав рух „Мусульманське братство" терористичною організацією. Зі свого боку, цей рух оголосив сили безпеки Єгипту „невірними" через їхнє служіння світському тимчасовому урядові, який підтримують військові. „Мусульманське братство" вважають причетним до багатьох нападів на урядові структури від часу повалення військовими у липні 2013 року Президента Мухаммада Мурсі. *(Радіо „Свобода")*

Загинула група журналістів

БАГДАД. – 23 грудня в Тікріті, рідному місті колишнього диктатора Іраку Садама Гусейна, терористи увірвалися у телевізійну студію і вбили п'ятьох журналістів. Двоє терористів підірвали себе під час атаки на будинок телеканалу „Салахедін", а ще двох нападників співробітники сил безпеки застрілили вже всередині будинку. Окрім п'ятьох убитих журналістів, під час стрілянини поранено ще 17 людей. *(Бі-Бі-Сі)*

Помилування сталося запізно

ЛОНДОН. – 22 грудня Королева Великобританії Єлизавета помилувала (посмертно) англійського математика Алана Тюрінґа, який розгадав таємні шифри нацистської Німеччини, а після Другої світової війни був засуджений за гомосексуалізм і покараний насильною хемічною кастрацією. У червні 1954 року 41-річного А. Тюрінга знайшли мертвим зі слідами отруєння ціянистим калієм. Судове дізнання дійшло висновку, що причиною смерти стало самогубство, але друзі й біографи науковця схиляються до версії про нещасний випадок. Сексуальні контакти між чоловіками залишалися кримінальним злочином в Англії та Вельсі до 1967 року. *(Радіо „Свобода")*

Шадевр вдалося врятувати

ФЛЬОРЕНЦІЯ. – У місцевій мистецькій ґалерії вперше за 47 років виставлено знамениту картину Джорджо Вазарі „Тайна вечеря". У 1966 році вона дуже постраждала від наводнення: майже 12 годин шедевр перебував під водою. Культурний Фонд Ґеттті надав реставраторам ґрант сумою 400 тис. дол. Остаточне відновлення твору заплянованo на 2016 рік. Картину „Тайна вечеря" Дж. Вазарі намалював у 1546 році, її розміри – 2.4 на 6.4 метра. Дж. Вазарі відомий у світі також як автор „Життєписів найзнаменитіших художників, скульпторів і архітекторів" епохи Відродження. *(„Кореспондент")*

Україна у боротьбі

Різдво Христове, Новий рік… Летіли по всьому світі листівки з щирими побажаннями людям і народам добра, миру і щастя – еге ж, добра, миру і щастя світ ще ніколи не зазнав над міру, то все маємо надію на майбутнє. Новий рік – це як двері в нові, вищі можливості. І так було б, якби цей наш світ, за словами Івана Богослова, не лежав у злі. І ледве чи ще хоч якась країна відчуває на собі дію зла так, як наша багатостраждальна Україна. Для неї ще ніколи двері до добра, миру і щастя, до свободи не були відкриті навстіж, а тільки час від час прочинені, й то завдячуючи величезним зусиллям і жертвам.

Сьогодні Україна знов у тяжкій боротьбі – може, не в такій очевидній назовні, але насправді, сутнісно, ще тяжчій, ніж у всіх попердніх походах за волю і майбутнє нашого народу, за відродження української нації, можливо навіть, в останній, остаточній боротьбі.

Зло все те саме – московський великодержавний шовінізм, нині вособлений в Президентові-каґебістові Володимирові Путінові, „задушевному другові" (від слова – душити) Президента Віктора Януковича.

В. Путін – страшне зло передусім для самої Росії, бо буквально грабує її природні багатства, залишаючи народ у вічних злиднях. Боячись неминучої кари, він сподівається задобрити своє суспільство відбудовою імперії і поверненням до її складу України. Ось яка реальна ціна тих 15 млрд. дол., якими Росія нібито рятує економіку України. А скільки мільярдів іде на інформаційно-пропаґандистську війну Москви проти незалежної Української держави, на діяльність „п’ятої колони", на путінську аґентуру в усіх без винятку українських урядових і політичних структурах – про це можна лише здогадуватися.

Знищена злочинною Партією Реґіонів економіка України залежить не від московських грошей, а від українського суспільства, якому ця злодійська влада не давала підняти голову. Тому Евромайдан не міг не виникнути, і з ним не могла не відродитися надія на власний шлях країни. Евромайдан – це величезний шанс саме на український шлях розвитку, тому що це щось набагато важливіше, ніж чергова революція: це голос молодої України, того її покоління, котре виросло вже у незалежній, хоч і напівформально, країні, котре дістало вже ґрунтовнішу, ніж попередні покоління, незаідеологізовану освіту, котре добре орієнтується щодо різниць між вчорашнім і завтрашнім днем.

Евромайдан – це і тією незнищенною Україною, яку не можна ні купити, ні продати, і яка не втратить своєї ні духовної, ні культурної, ні територіяльної цілісности, як би не хотілося цього В. Путінові і його аґентурі в Києві.

Ця молода Україна чекає підтримки від світу, бо мова тут – не про саму тільки долю України. Мова – про перемогу правди над сатанинською брехнею, добра над злом. Тому ця боротьба буде дуже жорстокою і виявить не тільки віру і моральну силу українського народу, але також моральну силу чи безсилля багатьох інших народів світу.

СВОБОДА

Пам’ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 — **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 — **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

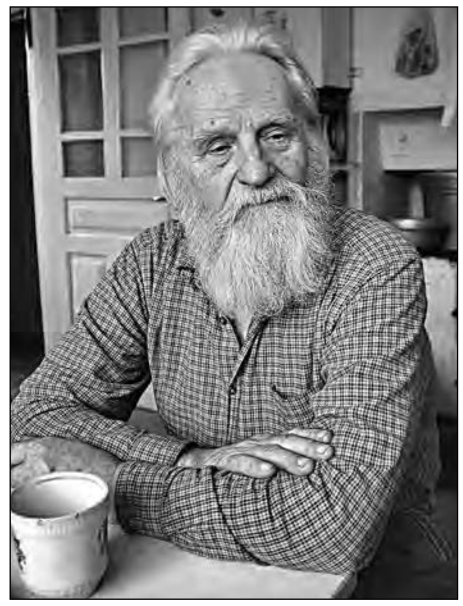
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"	
Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Мій батько був священиком УАПЦ

Юрій Мисюра

Юрій Мисюра

Мій батько Григорій Мисюра був не просто священиком, а щирим українцем, протоєреєм Української Автокефальної Православної Церкви. Народився він в селі Красенівка Чорнобаївського району тепер Черкаської области, в багатодітній селянській сім’ї. Рукоположений в сан священика в 1926 році єпископом УАПЦ Феофілом в Полтаві. Він зберігся на старій світлині – у вишиванці, підперезаний козацьким пасом з китицями. Мама Тетяна теж була з козацького роду Барабашів. Вони мали чотирьох дітей. Коли батька арештували 18 серпня 1937 року, мені було лише чотири місяці. Церкву в селі Луком’є на Полтавщині влада зачинила ще у 1934 році, і батько не мав де служити, тому його називали „бродячим, безприходним попом". Вперше арештували його у 1929 році нібито за участь у Спілку Визволення України.

В 1934 році за завданням більшовицької влади в селі була дощенту зруйнована церква. Коли підійшла до церкви юрба з більшовиків, комсомольців та одурених людей, щоб руйнувати храм, мій батько облачився в ризи і розпростер руки, щоб не допустити вандалізму. Вони роздягли священика догола, розірвали облачення…

У 1937 році після жорстоких катувань в Оршинській, потім в Лубенській тюрмах його етапом повели в Хабаровський край, в „Амурлаг". Перед тим, ще в слідчому ізоляторі в Лубнах, як розповідав однокамерник, якому вдалось визволитися з катівні, мого батька били до крови і втрати свідомости, заганяли голки під нігті, закладали в двері пальці рук, багато ночей і днів не давали спати, виривали пасма волосся з бороди. Все це робилося для того, щоб підписав 28 звинувачень.

Як видно з відповіді Хабаровської прокуратури, він загинув 5 вересня 1940 року, похований на кладовищі Загорний Лоґ, станція Пивань, Комсомольського району.

Ми були залишені без засобів до існування, в старезній хаті. Матір в колгосп не брали на роботу, город обрізали біля самої призьби. Оголосили наказ: хто відвідає сім’ю „ворога народу" – виселять на Соловки. Тільки завдяки добрим людям, віруючим, що потайки підкидали під двері то картоплю, то гарбуз чи буряк, ми вижили. Старший брат Микола (13-річний) втік на Донбас, у шахту, додав собі два роки. Потім пішов добровольцем на фронт, де й пропав безвісти. Другий брат, як підріс, був арештований і відбув 10 років каторги в Комі, селище Абезь-Інта, сестра Лідія працювала медичною сестрою.

Коли я пішов до школи, то зустрів там постійне приниження за тата – „ворога народу". Випало також пережити повоєнний голод, коли ми їли листя, траву, квіти акації. Город біля хати у нас забрали. Козу – єдину годувальницю родини – вкрав сусід і зарізав на м’ясо. Я теж крав яблука в сусідському саду, мама мене за це била. Щоб врятувати дітей, мама подала заяву до колгоспу. Я працював влітку в колгоспі, але заробіток був злиденний – 6-7 кілограмів зерна. Виїхати з села не дозволяли, люди не мали пашпортів.

Коли ще батько був вдома, хтось вистрелив у наше вікно, але влучив у каганець. В хаті стало темно, усі завмерли. Тоді почувся голос мами: „Ти живий?". Минув деякий час, і до батька прийшов у сльозах чоловік, який покаявся, що то його послали вбити „попа".

Усе ж мені вдалося після дев’ятої кляси вирватися з села до сестри Ліди, яка працювала у Чернівцях медичною сестрою. Закінчив школу, потім медичний інститут, де зустрів свою суджену Катерину. Разом поїхали працювати в село Деражне на Волині. Потім перевели нас у Сарни, де я працював у туберкульозному диспансері. І тут сталася прикрість – виступив на зборах з критикою дій головного лікаря Валентина Горошка. Мне негайно затаврували як наклепника. Довелося виїздити. Працював у Ротмістрівці на Черкащині, потім радіологом у Черкасах, займався опроміненням ракових пухлин.

Мали двох дітей, але син наш помер передчасно, дочка Ангеліна – медик, має вже свою дочку, нашу внучку. Ніби усе склалося у житті. Але пам’ять про батька завжди зі мною. Непокоїть мене… Батько був щирим українцем і загинув як українець.

Збереглася колискова, яку співав мій тато наді мною чотиримісячним, незадовго до арешту в 1937 році:

Люлі-люлі, дитиночко,
Рожевий, милий цвіт.
В нещасную годиночку
Родилось ти на світ…
Як станеш ти на ніженьки,
На шлях тяжкий життя,
Тебе криві доріженьки
Зведуть з ума, з пуття.
Забудеш хату власную
І мову – річ святу,
І матінку нещасную –
Вкраїну Золоту.
Люлі-люлі, дитиночко,
Засни, засни, дитя,
Хай прийде в сон і збудеться
Щасливе майбуття…

Тепер його мрії ніби здійснилися. Але України усе ще немає. На нашій землі господарюють люди, далекі від України, її народу. Подібні до тих, які колись вбили мого батька. Невже ми не побачимо свою Україну щасливою, невже у ній завжди правитимуть приходьки?

Розповідь українського лікаря Юрія Мисюри записав для „Свободи" постійний дописувач тижневика Олександер Костирко з Черкас.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Виконавцям доводиться виконувати злочинні накази

Стялося добро і зло у столиці України. І ця сутичка не випадкова. Її готували століттями. Російські царі, а тоді леніни, троцькі й сталіни насаджували в Україні „понятія", за якими мають жити українці.

Але народи світу виробили свої стандарти, за якими живуть. До цих стандартів належить демократія, свобода, повага до людини, до людських прав. А сьогодні й українці твердо вирішили жити за людськими, а не злодійськими стандартами.

Цього не хоче допустити мафія, вихована сталінськими спадкоємцями в Україні. Мафія – це мізерна меншина, яка, щоб утримати свою владу, мусить покладатися на виконавців, на громадян, далеких від її ідеології.

Виконавцям доводиться виконувати нелюдські, злочинні накази мафіозних „паханів". Але людські закони, що їх для здобуття влади проголошують злочинні мафії, кажуть цілком відверто: ніхто не мусить виконувати злочинних наказів. Це записано і в Конституції України. Але виконавці – люди, і вони бояться не слухатися владоможців, які дають злочинні накази. І виконавці виконують злочинні накази, ідуть проти власної совісти.

Бо виконавці – це люди, далекі від злодійства Це люди, яких змалку привабила кар'єра охоронців правопорядку, саме для боротьби із злодіями, убивцями, шахраями.

А що ж ми бачимо? Злодії, убивці, шахраї вбираються в овечу шкуру, щоб захопити владу, а ставши владою віддають виконавцям злочинні накази.

Що ж виходить? Той, хто обрав кар'єру боротьби із злодіями, убивцями, шахраями мусить виконувати злочинні накази саме злодіїв, убивць, шахраїв і ставати самому убивцею, ставати самому тим, до боротьби з чим його покликала власна совість.

Коли ж настають такі обставини, що за злочинні дії треба відповідати, то винними у злочинах визнають виконавців, а не наказодавців. Згадаймо справу генерала Олексія Пукача. Він виконав злочинний наказ. І за це його, а не того, хто дав наказ, засуджено. Але генерал О. Пукач міг би уникнути засуду, якби він не виконав наказу. Зробивши так, а ще попередивши жертву про злочинний наказ, він міг би втратити посаду, можливо й звання, але він був би сьогодні вільною людиною.

Під сучасну пору в Україні подібна історія повторюється: влада, почавши з президента та міністрів, видає злочинні накази, а судити за них збирається виконавців.

Виходить, що виконавці є жертви злочинної влади. Такою жертвою став генерал О. Пукач. Такою жертвою можуть стати працівники київської міліції, яких влада в особі прокуратури збирається судити за виконання злочинних наказів.

Виконавці – кінець кінцем – чесні люди, але злочинна мафія обертає їх на злочинців. Той, хто обстоює правду і справедливість, не може миритися з тим, коли чесних людей роблять злочинцями. Чесні люди мають триматися чесних людей. І чесні люди мають помагати чесним людям у тяжких обставинах.

Чесним київським міліціонерам мають помогти чесні люди. Мафіозні „пахани", віддаючи злочинні накази, щоб зняти з себе відповідальність, віддають свої накази по-перше усно, а по-друге, через своїх підлеглих, і то натяками, щоб важко було докопатися, хто ж кінець кінцем віддав наказ.

У середовищі владних структур існує свій жарґон і свої напівнатяки, зрозумілі для підлеглих. Тому моя порада чесним київським правоохоронцям – звернутися до чесних киян і розповісти всю правду, як і через кого мафіозні пахани віддають свої злочинні накази. Така розповідь може помогти чесним людям уникнути засуду за чужі гріхи.

А хто сьогодні в Україні є чесною людиною? Гадаю, що правоохоронці мають на плечах голови, а не гарбузи.

Моя порада: беріть приклад з Миколи Мельниченка, людини, що зайде в історію.

Святослав Караванський,
Дентон, Мериленд

Слово про свободу

Герої нашого часу стоять на Майдані. Коси найкрасивіших в світі дівчат розплітає холодний зимовий вітер. Бинти на ранах студентів – як почесні стрічки, якими нагороджують відважних героїв. Зі сцени лунають заклики проти диктатури. В руках мітинґувальників – національні прапори і прапори Евросоюзу. Україна піднялась!

Тиск влади спричиняє спротив народу. Намагання силою розігнати Евромайдан і обмежити право людей на вільне виявлення своїх поглядів призвело до масових протестів. Люди виходять на майдани по всій країні. Вони прагнуть свободи і европейського розвитку України, а це – правова держава і вищий рівень життя.

Але маю сказати, що не все так просто... Зміни влади ще недостатньо для повноцінної демократії. Тоталітаризм може проявлятися в різних формах і під прапорами будь-яких партій. І навіть після перемог революцій не завжди більшає свободи. Опозиції, і усім хто зараз на майданах, я пропоную пам'ятати про це і не допускати повторення диктатури. Цій країні потрібен розвиток, і він можливий лише за умови свободи.

Попри всіх гнобителів, що були в історії, і утиски, український народ завжди був і є свободолюбним. Свобода сприяє розвиткові людини, народу. І в нас велике майбутнє! Я пишаюся тим, що є українцем !

Микола Істин,
Івано-Франківськ

Святочні побажання від Представництва України в ООН

Дорогі друзі, дорога українська громадо!

Від імені колективу Постійного представництва України при ООН та від себе особисто щиро вітаю Вас з різдвяними і новорічними святами! Понад два тисячоліття світове християнство прославляє Чудо народження сина Божого – Спасителя, утверджуючи у своїх душах віру, добро та милосердя.

Наша християнська віра є непохитною, а святині, які ми бережемо і яким вклоняємось, допомагають кожному поколінню українців тримати цю силу духу.

Від початку Незалежности України наша держава відчувала всебічну підтримку української громади США, передовсім у відстоюванні національної гідности України та зміцненні її авторитету у світі.

Засвідчую вам глибоку вдячність за зусилля, яких ви послідовно докладаєте зі збереження національної культури і традицій України в США, і запевняю у всілякій підтримці з нашого боку у цій важливій справі. Тільки спільно, з вірою, з любов'ю ми можемо подолати всі виклики, які дала нам доля, і пройти іспити, які нам дав Господь Бог на цьому шляху.

У ці святкові радісні дні щиросердно зичу Вам гарного настрою і бажаю кожному щастя, миру, злагоди та благополуччя. Хай у новому 2014 році втіляться усі ваші добрі надії та сподівання, а між людьми пануватиме взаєморозуміння і християнська любов. Добробуту та процвітання – Україні та Українському народові! Веселих свят!

З глибокою повагою,

Посол Юрій Сергеєв,
Постійний представник України при ООН

Палити чи не палити?

Коли оприлюднили інформацію про те, що 28 листопада на Рівненщині перебуватиме віце-прем'єр-міністер України Олександер Вілкул, мені пригадалася недавня зустріч з 40-річним Юрґеном Кляйном, шведським фармером, котрий приїхав у гості до однієї з українських родин. Дорогою з Луцька ми розмовляли з ним на різні теми, як раптом, глянувши у вікно авта, він сплеснув руками і запитав: „А що це вони роблять?".

Гостя здивували шляховики, що розчищали придорожню лісосмугу, зрізували дерева, чагарники, палили гілля.

Швед розповів, що у його країні також час від часу розріджують пришляхові насадження, але при цьому диму та вогню нема. За робітниками їде спеціяльна машина, яка лозу та гілля подрібнює і пресує на паливо для різних печей і камінів. Вдома дрова (найкраще, звичайно, дуб) сушать по декілька років. Тоді дим – приємний, відпочивати краще і розмова „теплішає".

Віце-прем'єр О. Вілкул, дивлячись, як те, що росло при шляхах, стає попелом, не приносячи жодної користи, міг би збагнути простий раціоналізм господарних шведів.

Євген Цимбалюк,
Рівне

Хату священика заливає вода

Наша парафія існує вже 15 років. За цей час збудовано і освячено новий храм. Але багатодітна сім'я священика о. Василя Диди проживає у маленькому, аварійному приміщенні, яке під час сильних дощів заливає вода. Цього року рятувальники двічі надавали допомогу цій сім'ї. Житло в нашому селі, яке розташоване близько Вінниці, дуже дороге, а громада невелика (у селі 200 дворів, розділених на п'ять різних конфесій). Зараз виникла надія на вирішення цієї проблеми. Колишні жителі погодилися продати на виплату батьківський будинок за 15 тис. дол. Громада, разом з священиком, заплатила 7 тис. дол., але ще залишилась більша частина – 8 тис. дол. Ми розраховували продати земельну ділянку, яку нам подарував місцевий депутат, і розрахуватись з боргами, але землю продати не вдалося, а борг повертати потрібно. Треба повертати будинок, який дуже потрібний цій багатодітній сім'ї (а грошовий завдаток, як відомо, не повертається) або завершити оплату за нього.

Ми розуміємо, що потрібна сума дуже велика, тому будемо вдячні навіть за найменшу фінансову допомогу. Пожертви можна пересилати за посередництвом Сестриццтва св. Ольги, де їх збирає Оля Матула) на адресу : St. Olha Sisterhood, (Olia Matula) , 8600 Buckhannon Dr., Potomac, MD 20584. Електронна пошта: matula5@verizon.net. Наша адреса: Тетяна Штельмах, село Петрик Літинського району, Вінницької области, 22362, Ukraine. Тел.: (380) 67-353-6678 або (380) 96-553-6491.

Тетяна Штельмах,
голова Ревізійної комісії,
село Петрик, Вінницька область

Хату священика заливає вода.

До 80-річчя ГОЛОДОМОРУ-ГЕНОЦИДУ В УКРАЇНІ

НЮ-ЙОРК

Ксеня Ференцевич

Учні, вчителі й адміністрація Школи українознавства Об’єднання українців Америки „Самопоміч“ у Ню-Йорку 23 листопада 2013 року відзначили 80-річчя великої трагедії – геноциду українського народу. Урочисту програму розпочав директор Іван Макар розповіддю про історію Голодомору. „Ми сьогодні вшановуємо пам’ять людей, що загинули від голоду. Ми в нашій українській школі пам’ятаємо про Голодомор і розповсюджуємо інформацію по цілому світі, щоб не було країни, щоб не було особи, яка б заперечила, що це сталося“, – сказав І. Макар.

Після промови директор засвітив свічку солідарности та провів хвилину мовчанки і спільну молитву в пам’ять загиблих. Учні Наталії Єзерської з 3-ої кляси продеклямували вірші Оксани Кротюк „Співають коники у житі“ та Лесі Любарської „Хлібчик запашний“, а музичні інтерлюдії зіграла на фортепіяні Настя Антонів.

Було вручено грамоту учневі 9-ої кляси Юрієві Голіятові за третє місце, яке він здобув у конкурсі Комітету поширення правди про Голодомор. Ю. Голіят спроєктував монтаж прозірок-фотографій, на яких представлено зворушливі і шокуючі зображення Голодомору. Відео-монтаж можна подивитися за адресою: ukrainianschoolnyc.org.

Учні Школи українознавства у катедрі св. Патрика. (Фото: Христя Ґорська-Макар)

Після програми школярі взяли участь в урочистій процесії, котра відкрила соборну Панахиду в пам’ять жертв Голодомору, яка відбулася у катедрі св. Патрика.

ЛОС-АНДЖЕЛЕС

Марина Швигар

24 листопада українська громада міста вшанувала пам’ять жертв Голодомору і провела віче на підтримку людей в Україні, які вийшли боротися за краще майбутне для своєї родини та своєї країни, за своє законне право на життя у вільній, демократичній та европейській Україні. На фото: учасники акції в Лос-Анджелесі.

КОЛУМБУС, Огайо

Таїса-Анна Заперник

Клюб українських студентів в „Ohio State University” 15 листопада відзначив 80-ліття Голодомору-геноциду 1932-1933 років в Україні. Відбулася виставка, котру приготував клюб в „Ohio Union”, щоб вшанувати пам’ять жертв цього злочину і розповісти про нього іншим студентам університету. Було виготовлено кілька інформаційних стендів з інформацією про Голодомор, знімками та історіями людей, котрі вижили у Голодомор. Також були книжки і статті з газети. Український музей-архів в Клівленді, Огайо, та Центр слов’янських та східньоевропейських досліджень при університеті позичили матеріяли до виставки. У її приготуванні брали участь члени клюбу Юля Ванчусович, Наталя Сива, Олеся Рабосюк, Соломія Зборовська, Марта Коцубаєв, Леся Мурал, Андрій Дрозд, Орест Данилевич і Таїса Заперник.

Українські студенти, які приготували виставку про Голодомор.

НОРТ-ПОРТ, Фльорида

Віра Боднарук

8 грудня 2013 року українська громада південно-західньої Фльориди відзначила 80-річчя великої трагедії українського народу – Голодомору-геноциду 1932-1933 років. Заходами Громадського комітету вже напередодні цих роковин було виготовлено великий стенд про Голодомор-геноцид на автостраді ч. 41 в Норт-Порті. Було подано інформації про Голодомор до американських місцевих газет, відбулося інтерв’ю на тему Голодомору з Дарією Томашоскою та Нелею Лехман на телевізійному каналі ABC.

Громада Норт-Порту підтримала пропозицію 56-го Відділу Союзу українок Америки написати листи до сенаторів Фльориди про визнання Голодомору геноцидом. Листи були вислані від членів СУА, Українського релігійного і культурного осередку ім. св. Андрія та Українського американського клюбу.

Перед жалобною академією була відслужена соборна Панахида-реквієм за душі померлих з голоду. Участь у ній взяли члени всіх українських громадських організацій. Опісля всі перейшли до прицерковної залі, де після внесення прапорів ветерани поклали терновий вінок на символічну могилу, а Об’єднаний хор під керівництвом Люби Інґрем виконав „Отче наш“. Пролунали сумні слова з поеми „Коса Голодомору“ Олександри Сумарук:

Кружляло гайвороння над лугами,
Над ямами, де, може,
бились ще серця,
І йшла кругами над полями
Коса Голодомору без кінця.
Косила та коса не хліб,
і не отаву,
Бо Сталін вже забрав
останній колосок,
Косила і косила без угаву
Старих, малих і діточок.

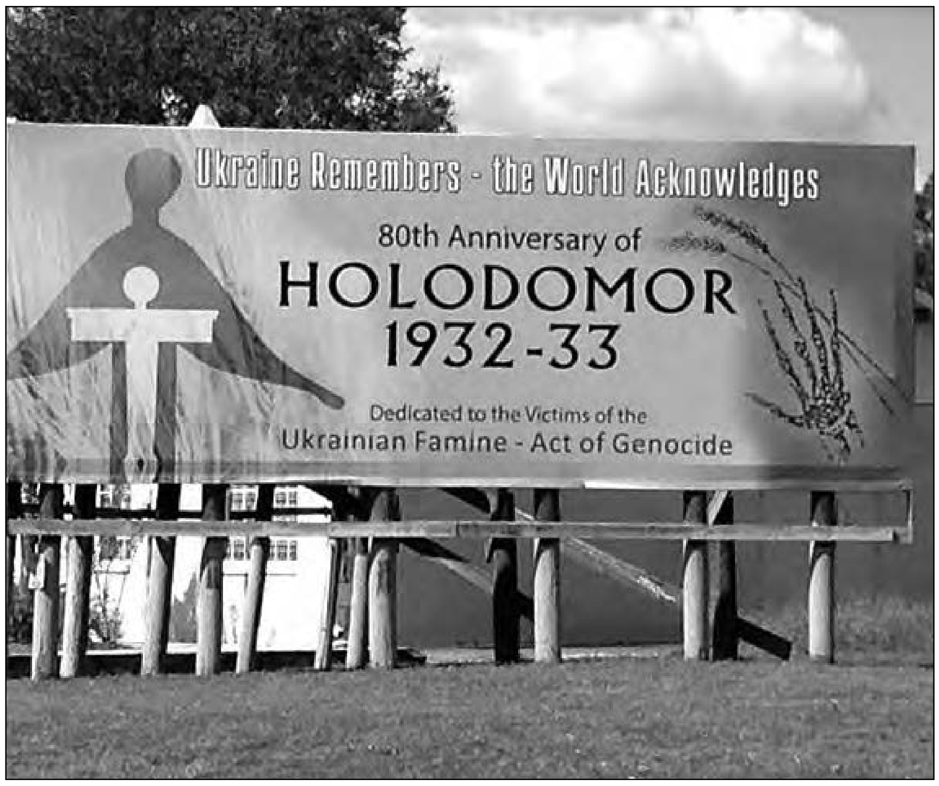
Спомини очевидців Голодомору Олексія Литвинського, Ганни Сухенко та Марії Пастроми прочитала Леся Попель. Було представлено очевидців Голодомору, які проживають на Фльориді, Галину Король (родом з Полтавщини), Леоніду Кучеру (родом з Поділля), Василя Кушніра (родом з Вінниці) та Миколу Тарана (родом з Харківщини). Їм було подаровано чорну стрічку з жетоном 80-річчя Голодомору.

Ведуча Віра Боднарук представила суддю Богдана Футея, який виголосив слово про підстави визнання трагедії Голодомору геноцидом відповідно до міжнародного права, конвенцій та стандартів, встановлених для відповідальности за злочини проти людства.

Орест Лазор виконав на фортепіяні „Похоронний марш“ комп. Михайла Вербицького та власний твір „Пісня без слів“, присвячений жертвам Голодомору. Сольо „Видиш, брате мій“ виконав д-р Володимир Король. А з’єднаний хор на закінчення програми виконав „Боже Великий Єдиний“ та „God Bless, America“. На вияв солідарности з українським народом, який вийшов на евромайдани України, присутні заспівали гимн України.

Члени Громадського комітету приготували символічний голодний обід: шматок житнього хліба з краплею меду та горнятко чаю. Присутні мали нагоду оглянути книжки про Голодомор і мапу України, на якій зазначені пам’ятники жертвам Голодомору. Цю виставку підготувало Товариство української мови.

Відзначення 80-річчя Голодомору підготували Рома Ґуран, Д. і Євген Томашоскі, Віра Боднарук, Л. Попель, Ліда Бойко, Кляра і Володимир Шпічки, Анн-Мері Сусля, Галя Ліснича, Одарка Горбачевська, Богдан Боднарук, Л. Інґрем.

Стенд у Норт-Порті про Голодомор.

Дарія Томашоска

На 41-ій дорозі, що веде на південь штату до Порт-Шарлот і Форт-Маєрс, встановлено транспарант в пам’ять Голодомору-геноциду 1932-1933 років в Україні. Встановлення спонзорувала Українська Американська спільнота – провідня українська організація у Норт-Порті.

До 80-річчя ГОЛОДОМОРУ-ГЕНОЦИДУ В УКРАЇНІ

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

Осип Рожка

Біля славного „Дзвону свободи" 17 листопада відбулося відзначення 80-ліття трагедії українського народу – Голодомору-геноциду, який знищив третину української нації. Молодь прибула з прапорами США та України, молодіжних організацій та чорними прапорами жалоби, з транспарантами „Геноцид 10 мільйонів знищених Голодомором у 1932-1933 роках в Україні", „Голодомор-геноцид, організований совєтами, знищив 10 мільйонів".

Учасники маніфестації мали нагоду відвідати виставку про ці жахливі події, яку привезли до Філядельфії представники Посольства України з Вашінґтону. Члени Пласту та Спілки Української Молоді роздавали перехожим брошурки про Голодомор. Сумні урочисті мелодії лунали з голосників.

Уляна Мазуркевич, голова громадського комітету з відзначення 80-річчя Голодомору, пояснила присутнім причину маніфестації, підкреслила живучість українського народу, після чого передала слово Архиепископові-Митрополитові Української Католицької Церкви Стефанові Сороці, який провів Молитву і запросив присутніх вшанувати пам'ять жертв геноциду хвилиною мовчанки. Проклямацію посадника міста Майкла Н. Натера, якою він проголошував дні від 17 до 24 листопада „Тижнем усвідомлення українського Голодомору-геноциду", прочитала Валя Катрук. Алекса Вотерс, студентка Дрексель-університету, прочитала привітання Генерального консула України в Ню-Йорку Ігоря Сибіги учасникам трагічного відзначення.

Михайло Савків, голова Крайового комітету Голодомору-геноциду, виголосив слово, змальовуючи увесь трагізм винищення українських селян голодомором.

Дівчата з Пласту та СУМ виступили з драматичним представленням в різних ролях потерпілих. Галина Козак хореографувала драматичне дійство танцем 10 дівчат у білих сукнях з пасмами вишивок на тлі музичної композиції Мирослава Скорика. Роман Дубенко, учитель історії „Нашої Української Рідної Школи", пояснив символіку виконаного танцю.

Всі учасники були запрошені до собору Непорочного Зачаття у Філядельфії, де відбувся музичний концерт з Панахидою.

Пропам'ятний концерт в соборі Непорочного Зачаття відкрив Архиєпископ-Митрополит С. Сорока. У. Мазуркевич поінформувала учасників про діяльність американської конґресової комісії з дослідження Голодомору і про її кінцеві висновки. Шкільна молодь та члени українських молодіжних організацій процесійно ввійшли в собор з запаленими свічками і стали по боках нави, після чого три члени ансамблю „Волошки" в народних строях внесли жалібний терновий вінок, прикрашений чорними стяжками і вишиваним рушником, який поставили перед іконостасом. П. Гурський, який пережив Голодомор, виступив та запалив свічку біля вінка.

Після цього діти повторили танець, який вони раніше виконали біля „Дзвону свободи".

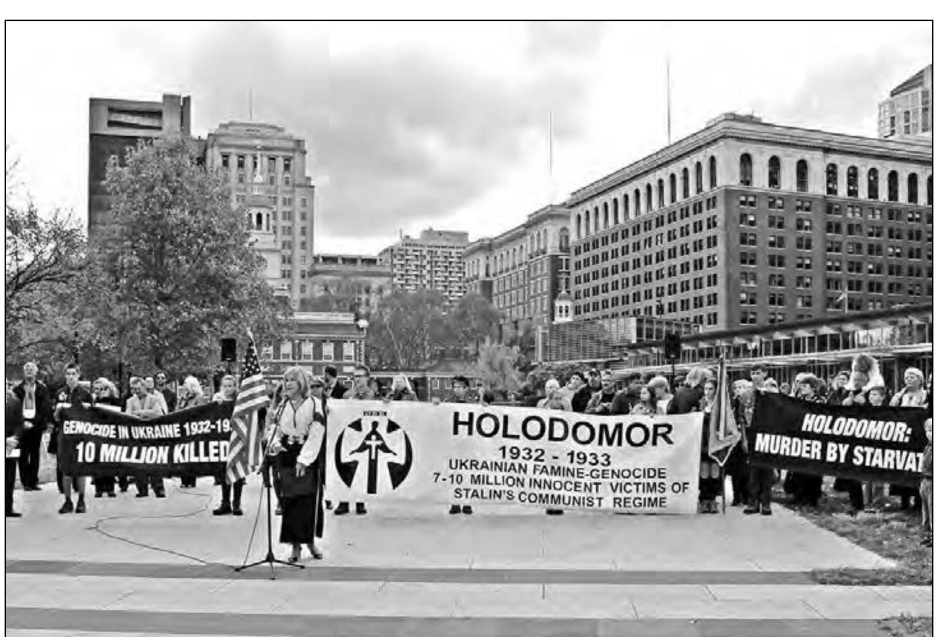
Посол України в США Олександер Моцик у своєму урочистому слові до присутніх подякував за вшанування жертв Голодомору.

Український чоловічий хор „Прометей" під орудою Романа Кучарського і при акомпаніменті піаністки Ірини Зварич виконав кілька релігійних мелодій, надаючи відповідний настрій пропам'ятному відзначенню. Виступили камерний квартет з Візантійської Католицької Русинської Церкви в Трентоні, Ню-Джерзі, під проводом Андрія Скитка, зачарував присутніх витонченим виконанням релігійних співів.

Шестеро студентів „Нашої Української Рідної Школи" та учителів представили короткі свідчення жертв Голодомору, вибрані з сотень свідчень, записаних американською конґресовою комісією.

Молодіжний хор Української баптистської церкви під орудою Івана Веленчука виступив з релігійними гимнами.

Екуменічну Панахиду відслужили Митрополит С. Сорока, ректор катедри Непорочного Зачаття о. Іван Демків при співучасті о. Тараса Науменка від православної церкви та пастора Дмитра Логина від баптистської церкви. Всі присутні у соборі – близько 800 голосів – в унісон співали Панахиду, яка завершилася могутнім „Вічная пам'ять!".

Маніфестація біля „Дзвону свободи" у Філядельфії.

ПАРМА, Огайо

Василь Романчук

3 листопада в парафіяльній залі Української католицької церкви св. Андрея відбулася зустріч співзасновника Вченої ради Центру досліджень визвольного руху Генадія Іванущенка з українською громадою Великого Клівленду, яку організували Український Конґресовий Комітет Америки, Українські Злучені Організації (УЗО) Огайо, Союз Українок Америки, Організація Оборони Чотирьох Свобід України, Спілка Української Молоді, Пласт, Товариства колишніх ваяків УПА і Українсько-Американських ветеранів, „Нова українська хвиля" та Український музей-архів.

Навесні цього року вчений працював в Українському музеї-архіві Клівленду з матеріялами й документами, пов'язаними з темою Великого Голоду в Україні 1932-1933 років і неодноразово зустрічався з українською громадою.

Гостя з України мило представила виконуюча обов'язки голови Управи УЗО Марта Ліщинецька.

Темою доповіді було дослідження Голодомору на прикладі Сумської области. Жахливі факти злочину, наведені в доповіді, вчений проілюстрував архівними матеріялами, відеокадрами, спогадами очевидців цих страшних подій.

На завершення зустрічі присутні переглянули документальний фільм „Костянтин Бокан – один з 10 мільйонів жертв", який розповідає про трагічну долю восьмирічного хлопчика під час Великого Голоду. Стрічку створив член Крайової управи Ліґи Українців Канади Стефан Остафійчук за сприянням Дослідного інституту „Україніка".

УЗО та 12-ий відділ СУА спільно з Пармською католицькою єпархією організували 24 листопада в катедрі св. Йосафата в Пармі, Огайо, Поминальну Панахиду за жертвами Голодомору в Україні.

У переповненому соборі панувала атмосфера жалоби за мільйонами жертв. У кожного в руках була запалена свічка пам'яті, а при Царських вратах – сніп золотистої пшениці, перев'язаний чорною стрічкою і різьблена на темному тлі картина „Голод".

Генадій Іванущенко в розмові з Мартою Ліщинецькою. (Фото: Василь Романчук)

Панахиду разом з Владикою-емеритом Робертом Москалем і собором католицьких, греко-католицьких та православних священиків і дияконів відслужив Апостольський адміністратор Пармської єпархії Іван Бура. У проповіді-промові він подякував присутнім за активну участь у заходах до 80-ліття Голодомору в Україні і підкреслив, що Великий Голод був геноцидом і політичним злочином більшовицької влади проти українського народу.

Спів Державного гимну України та духовної пісні „Боже, вислухай благання" завершили поминання жертв Великого Голоду.

Продовженням став перегляд документального фільму „Genocide Revealed". Вступне слово мала голова 12-го відділу СУА Оля Калушка.

Підсумок сумних заходів до 80-ліття Голодомору-геноциду зробив настоятель Українського православного собору св. Володимира о. Іван Наконечний. А М. Ліщинецька зачитала відозву посадника Парми Тіма Ді Ґітера до української громади, в якій зокрема зазначалося, що Голодомор-геноцид був створений більшовицькою владою проти українського народу.

ЧИКАҐО

Олександер Яровий

17 листопада в Мілєніюм-парку, що у центрі міста, місцева українська громада з ініціятиви Американського осередку Всеукраїнського об'єднання „Свобода", громадських організацій „Помаранчева хвиля" та „Нова українська хвиля" провела акцію „Свіча пам'яті" на відзначення 80-річчя Голодомору-геноциду 1932-1933 років. Заупокійну літію очолив Патріярх Київський і всієї Руси-України Філарет. Разом з ним молилися представники духовенства всіх парафій Київського патріярхату.

Патріярх звернувся до присутніх з закликом молитися за душі померлих та поширювати правду про геноцид українців, а також вкотре наголосив на важливості європейського вибору України.

Учасники церемонії в Чикаґо.

Учасники акції виклали символічний хрест з свічок та розгорнули величезне синьо-жовте полотнище.

Патріярх Філарет перебуває в США з візитою у супроводі Митрополита Хмельницького і Кам'янець-Подільського Антонія, проректора Богословської академії протоєрея Олександра Трофимлюка та проф. Дмитра Степовика.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Обід сеньйорів на День подяки

Методій Борецький

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 1 грудня 2013 року Товариство сеньйорів у Філядельфії відзначило День подяки традиційним обідом і мистецькою програмою в Українському освітньо-культурному центрі у Дженкінтавні. Юрій Тарасюк, голова товариства, відкрив імпрезу, обід приготували Галя Малинович і Олег Ковальський, а в мистецькій частині виступила оркестра „Карпати".

Учасники свята в Українському освітньо-культурному центрі.

Новий провід РУДОС

ТОРОНТО. – Після консультацій між організаціями-членами Ради українських державницьких організацій світу (РУДОС) призначено нову виконавчу президію у складі: Юрій Шимко – голова, Борис Потапенко – перший заступник голови, Андрій Бігун – другий заступник голови, Василь Бойко – секретар, Павло Бандрівський – скарбник.

До ширшої президії увійшли представники України, США, Канади, Великобританії, Австралії, Німеччини, Франції, Португалії, Еспанії, Італії, Греції.

Перші наради нової Виконавчої президії відбулися 22 листопада 2013 року в Центрі національного відродження ім. Степана Бандери в Києві. Участь в нарадах взяв голова проводу ОУН (б) Стефан Романів.

Приймаючи посаду голови президії РУДОС, Ю. Шимко заявив: „Я також хотів би подякувати моєму попередникові Аскольдові Лозинському за його сумлінне виконання своїх обов'язків як провідника найбільш важливих організацій української діяспори".

РУДОС — це координаційний орган для організацій-прихильників ОУН(б) у зовнішніх взаєминах і політичній діяльності. Попередниками РУДОС були Світова Конференція Українських Державницьких Організацій, Світовий Український Державницький Фронт, Світовий Український Визвольний Фронт. РУДОС, як і її попередники, є членом екзекутиви Світового Конґресу Українців.

Попередніми головами були д-р Роман Малащук, Василь Безхлібник, Теодозій Буйняк, Богдан Федорак, Євген Гановський та Аскольд Лозинський. Ю. Шимко – колишній член Федерального парляменту Канади та провінційного парляменту Онтаріо в Канаді, суддя Федеральної Комісії у справах біженців та голова Федерального арбітражного трибуналу з питань робітництва. Ю. Шимко є праплемінником Івана Франка. Його стрийко Василь Франко є сином рідного брата Великого каменяра.

РУДОС

Відомий український письменник відвідав Канаду

ТОРОНТО. – Популярний український письменник Юрій Винничук, останній роман якого „Танґо смерти" (Харків: „Фоліо", 2012) був відзначений премією „Книга року Бі-Бі-Сі", здійснив тур по містах Канади, виступаючи в університетах та громадських залях чотирьох міст.

Тур розпочався з надзвичайно успішного творчого вечора в Торонто 25 жовтня під назвою „Серце батяра", в якому до Ю. Винничука приєднався відомий музикант Віктор Морозов, з яким письменник співпрацював ще в кінці 1980-их років у заснованому ними фольклорному театрі „Не журись". На їхній виступ в ресторані „Золотий лев" у Торонто зібралося понад 250 осіб. В. Морозов виконував під ґітару свої пісні з недавніх компакт-дисків на „батярську" тему, а Ю. Винничук розповідав веселі історії та читав уривки зі своїх творів.

З цим же концертом вони виступили в Отаві й Монреалі. В Отавському університеті Ю. Винничук прочитав уривки зі своїх творів та відповів на запитання присутніх.

29 жовтня Ю. Винничук виступив в рамках Програми ім. Петра Яцика у Школі ім. Мунка Торонтського університету. З ним вів розмову проф. Максим Тарнавський, який і здійснював англійський переклад. Письменник розповів про джерела свого творчого надхнення про труднощі сьогоднішнього письменницького життя, прочитав уривок з роману „Танґо смерти" в англійському перекладі, який зробив проф. Михайло Найдан з Університету Пенсильванії (США). В Едмонтоні Ю. Винничук відвідав Село спадщини української культури та інші історичні місця українців в Альберті. В залі Українського національного об'єднання відбувся літературний вечір, на який, незважаючи на снігопад, прийшло багато людей.

Письменнник також зустрівся з працівниками Канадського Інституту Українських Студій в Альбертському університеті, а потім – з студентами професора Алли Недашківської.

Тур Ю. Винничука по Канаді був спонзорований Програмою з української літератури ім. Данила Гусара Струка КІУС, у співпраці з іншими організаціями. „Без такої співпраці, – сказав директор програми проф. М. Тарнавський та головний організатор туру, – ми не змогли б представити українського письменника такій широкій авдиторії в Канаді. Ми надзвичайно вдячні за цю співпрацю та за підтримку й зацікавлення, які ми отримали від української громади в Канаді".

Серед співорганізаторів були Інститут ім. Кенана Центру ім. Вудро Вільсона та Гаріманський інститут Колюмбійського університету (які спонзорували приїзд Ю. Винничука до США), Програма вивчення України ім. Петра Яцика Центру европейських, російських та евразійських студій Торонтського університету, радіо „Міст"" та книгарня „Буква" в Торонто, Українське національне об'єднання в Едмонтоні та інші групи й особи в цих чотирьох містах.

Хто з читачів хоче придбати книжки Ю. Винничука, можуть звернутися до книгарні „Буква" в Торонто: 416-236-5890 або bukvastore@gmail.com

КІУС

Юрій Винничук читає уривки зі свої творів перед авдиторією в Едмонтоні. (Фото: КІУС)

НОВИНИ НАУКИ

Ректори з України відвідали Канаду

ЕДМОНТОН, Альберта. – 22-23 листопада представники трьох українських університетів, д-ри Ігор А. Гірка (віце-ректор і декан факультету фізики та технологій Харківського національного університету ім. Василя Каразіна), Павло Хобзей (віце-ректор з наукових справ Українського Католицького Університету у Львові) та Сергій Квіт (ректор Національного університету „Києво-Могилянська академія“) відвідали Альбертський університет та Університет Ґранта МакЮвана. Їхня візита до Едмонтону відбулася згідно з програмою всеканадського туру ректорів, яка включала до себе зустрічі та інші заходи, організовані Канадським бюром з міжнародної освіти (КБМО). Головна мета туру полягала у подальшому розвитку наукових та освітніх зв’язків між українськими та канадськими університетами.

Перший день перебування делеґації в Едмонтоні розпочався з відвідування Альбертського університету. У супроводі працівників університету д-рів Кейтлін Пітерсен (відділ міжнародних зв’язків), Богдана Кліда та Романа Шияна (обидва з Канадського Інституту Українських Студій), гості з України взяли участь у ранковій робочій зустрічі з директором КІУСу проф. Володимиром Кравченком та співробітниками цієї установи. Під час зустрічі гості з України ознайомилися з діяльністю та найбільш важливими програмами та проєктами інституту.

Наступним заходом того ж ранку стала зустріч ректорів українських університетів з проф. Леслі Кормак, деканом факультету вільних мистецтв, під час якої обговорювались можливості створення нових спільних програм, спільних дипломів та наукових ступенів, літньої школи в Україні та інтенсифікації студентських обмінів. З метою створення належних юридичних засад для майбутнього співробітництва, яке зокрема включатиме обмін університетськими викладачами та студентами, спільні дослідницькі та видавницькі проєкти, семінари і конференції, обмін матеріялами та інформацією взагалі, між Харківським національним університетом ім. В.Н. Каразіна та Альбертським університетом було укладено „Меморандум про наміри сторін“, підписи на якому поставили представники цих університетів д-ри І. Гірка та Мартін Ферґюсон-Пелл (діючий ректор та віце-президент з академічних справ).

В той самий день відбулася зустріч українських гостей з викладачами Альбертського університету, сфера наукових зацікавлень яких стосується українознавчих студій. Серед викладачів-учасників зустрічі були присутні професори Оленка Білаш (шкільна освіта), Андрій Нагачевський (фольклор, Центр ім. Кулів), Наталя Пилип’юк (сучасні мови та культурологічні студії) та Алла Недашківська (сучасні мови та культурологічні студії; Методичний центр української мови (КІУС). Предметом обговорення на цій зустрічі передусім були складнощі, що існують в українознавчих студіях, та подальші перспективи розвитку цієї важливої галузі гуманітарних досліджень.

Наступною стала зустріч ректорів з України з Дагом Вейром, виконавчим директором відділу студентських програм і послуг Альбертського університету. Обговорення на цій зустрічі стосувалося питання студентського обміну між вищими навчальними закладами України та Альбертським університетом.

Увечорі 22 листопада д-ри І. Гірка, П. Хобзей та С. Квіт взяли участь у громадському заході „Нові тенденції в обміні між університетами Канади і України“, який було організовано Українським центром засобів і розвитку (УЦЗР) Університету Ґранта МакЮвана та Інститутом св. Івана. Українські гості ознайомили відвідувачів події з власними науковими досягненнями, діяльністю та плянами на майбутнє українських університетів, які вони представляли під час цього туру Канадою. Виступи ректорів викликали велике зацікавлення у присутніх на події представників української громади Едмонтону.

Наступного дня д-рів С. Квіта та П. Хобзея було запрошено д-ром Романом Петришином (директор, УЦЗР) відвідати центр та Університет Ґранта МакЮвана. У другій половині дня між Національним університетом „Києво-Могилянська академія“ та Університетом Ґранта МакЮвана було підписано „Меморандум про наміри сторін“, у якому окреслювалися пляни щодо подальшої співпраці між цими двома установами.

Зі свого боку, д-р І. Гірка у той самий день взяв участь у декількох робочих зустрічах з науковцями різних факультетів та відділів Альбертського університету. Під час зустрічі з проф. Джіно Фаллоном д-р І. Гірка порушив питання про важливість та перспективи такої дисципліни, як медична фізика, в Україні. Було також обговорювано можливості навчання та стажування українських студентів та фахівців за цією спеціяльністю в Альбертському університеті. Подібні зустрічі відбулися також між д-р І. Гіркою та д-рами Андрієм Коваленком (старший дослідник в Національному інституті нанотехнологій), Річардом Д. Сидорою (фізичний факультет) та Іоанісом Ніколаідесом (факультет комп’ютерних технологій).

Наприкінці відзначимо, що одним з наслідків цієї візити є очікування тіснішої співпраці між канадськими та українськими університетами, зокрема між Альбертським університетом та Харківським національним університетом ім. В.Н. Каразіна.

КІУС

„Наука для науки“ чи „Наука для життя“?

(До полеміки між Іваном Франком і Михайлом Зубрицьким)

Даґмара Турчин-Дувірак

ТОРОНТО. – 24 жовтня у приміщенні Канадсько-Української Мистецької Фундації відбулася перша осінння доповідь Наукового Товариства ім. Шевченка в новому сезоні 2013-2014 років. З нею виступив добре відомий своїми історичними працями в ділянці українсько-польських взаємин минулих століть, дослідженням Хмельниччини та ранньої модерної української політичної історії професор Франк Сисин. В українській громаді він найбільше знаний як авторитетний головний редактор англомовного видання багатотомної „Історії України-Руси“ Михайла Грушевського.

Останнім часом проф. Ф. Сисин досліджує наукову діяльність отця Михайла Зубрицького – соратника Івана Франка та активного діяча НТШ на початку минулого століття.

Ця перша осінння доповідь розкрила цікаву сторінку у взаєминах о. М. Зубрицького та І. Франка, а саме – їхню полеміку щодо завдань та напрямків діяльности української науки.

Як нагадав проф. Ф. Сисин присутнім, І. Франко і о. М. Зубрицький були ровесниками – обидва народилися 1856 року. Разом навчалися в Дрогобицькій гімназії, хоч І. Франко закінчив науку на три роки раніше від Зубрицького. Відновлення знайомства відбулося 1886 року, коли о. М. Зубрицький листовно звернувся до І. Франка з приватним проханням. З того часу між сільським парохом з села Мшанець М. Зубрицьким і вже відомим на той час поетом, вченим, політиком і активним громадським діячем І. Франком нав’язуються досить близькі товариські і ділові стосунки. І. Франко надсилає книжки на прохання о. М. Зубрицького для просвіти людей у селі. Отець М. Зубрицький збирає для І. Франка надзвичайно цікаві матеріяли від селян в його околиці. Серед них - апокрифи XVII-XVIII ст., народні коляди, в одній з яких згадується Софійський собор (і це – на Бойківщині!), і де Михайло Драгоманов знайшов навіть балканські впливи. Оповідання, котрі о. М. Зубрицький записав від людей і селі, І. Франко видав та надзвичайно високо їх оцінив, порівнюючи до італійських оповідань доби Ренесансу. Врешті, завдяки о. І. Зубрицькому була зорганізована Бойківська етнографічна експедиція НТШ до Мшанця, учасники якої – І.Франко, Зенон Кузеля, Федір Вовк – за десять днів зібрали безліч цінних матеріялів та зробили сотні світлин.

То що ж за полеміка розгорнулася між такими близькими однодумцями? Виявляється, приводом для неї стала критика діяльности НТШ в тогочасній руській (українській) пресі 1905 року. Отець М. Зубрицький відгукнувся на неї статтею, в якій виклав власний погляд на завдання української науки. На його думку, наука повинна спрямувати свої зусилля на руйнування „китайського муру“ між інтеліґенцією і народом, науковці мусять прагнути донести здобутки науки до народу. Отже, наука має бути не привілеєм окремих вибраних одиниць, а служити для життя всього загалу. На статтю о. М. Зубрицького І. Франко відгукнувся реплікою, у якій висловив власну, іншу позицію. Розглядати науку з точки зору її придатности для життя, вважає І. Франко, – це означає звести науку до вузько утилітарної ролі. Насправді наука має керуватися вищими альтруїстичними потребами розвою духу – без огляду на матеріяльну користь. Тільки такий розвій поставить україську науку в один ряд з іншими європейськими націями.

Як бачимо, наголосив проф. Ф. Сисин, обидва полемісти висловлювали тут позиції, продиктовані їхнім середовищем та способом життя. Отець М. Зубрицький, більшу частину життя проживши у селі, дбав про інтереси простих людей і прагнув піднести народ до освітнього рівня інтеліґенції. І. Франко, живучи у Львові життям міського інтеліґента, керувався палким бажанням піднести українську націю до рівня найпрогресивніших европейських націй. Тут є певна іронія, бо власне о. М. Зубрицький походив з шляхти, тоді як І. Франко був селянського роду.

Професор Франк Сисин під час доповіді. (Фото: Дарія Даревич)

Зрештою, полеміка між о. М. Зубрицьким та І. Франком обмежилася вже згаданою статтею першого та короткою реплікою другого. Як знаємо, обидва, в міру своїх талантів та можливостей, прислужилися до розвитку української науки. Про велетенський внесок І Франка до української духовної скарбниці ми знаємо давно і порівняно багато.Тепер, завдяки дослідницькій праці професора Ф. Сисина, дізнаємося все більше і про отця М. Зубрицького – скромного, але відданого подвижника української науки.

Даґмара Турчин-Дувірак – пресовий референт Наукового Товариства ім. Шевченка

Торонто

Визначені лавреати премії ім. Василя Симоненка

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – Комісія з присудження Всеукраїнської літературної премії ім. Василя Симоненка визначила лавреатів 2013 року в двох номінаціях. Про це повідомив голова комісії д-р Володимир Поліщук. В номінації „За найкращу першу поетичну збірку“ нагороду присуджено Олені Железняк за збірку „Шукаючи ключі до світу“.

О. Железняк народилася у Золотоноші, на Черкащині. Працює журналісткою, живе в Черкасах. Відвідувала літературні студії „Версії“, „Крила“, членка обласного літературного об’єднання ім. В. Симоненка з 2006 року, авторка численних публікацій у колективних збірниках. Презентація її збірника відбулося в книгарні обласного центру. Друзі читали вірші, музичний супровід узяв на себе провідник гурту „Печворк“ Олексій Хуторний.

В номінації „За найкращий художній твір“ нагороду присуджено Олександрові Климчукові за твори „Я єсмь“ та „Факторія Завойка“.

О. Климчук – Народний художник України, Заслужений діяч мистецтв України, лавреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка, письменник та журналіст-публіцист.

Вручення нагород відбудеться в Черкасах на початку січня – до дня народження В. Симоненка.

Олена Железняк. (Фото: Олександер Костирко)

Слово про Ганну Щербань

До дня народження Василя Симоненка – 8 січня

Віра Оберемок

Буваючи в Черкасах, я ніколи не забувала прийти до Ганни Федорівни Щербань, матері Василя Симоненка, в її однокімнатну квартиру на бульварі Тараса Шевченка.

Це було після смерти поета і після того, як вдова його Люся „знайшла для Лесика другого батька“. Ганна Федорівна не могла бачити того чоловіка і взагалі не розуміла, як можна після такої трагедії так швидко „вискочити заміж“. Друзі Василя допомагали матері випросити у влади ту маленьку квартирочку. Ганна Федорівна облаштувала її так, що квартира стала своєрідною світлицею Василя Симоненка – багато портретів, картини, книги, листи поета. Сюди часто навідувалися друзі Василя з усієї країни. Буваючи у Черкасах, розраджували матір, щось дарували, ділилися спогадами. Я заходила у цю світлицю, як до рідної матері.

А з Василем Симоненком я зустрічалася всього два рази. Перший раз в 1961 році, ще учeницею 10-ої кляси. Як тільки почала свою історію газета „Молодь Черкащини“, я стала її активним дописувачем, пишучи статті частіше на морально-етичні теми. Потрапляли вони до рук Василя Симоненка, який тоді очолював відділ пропаґанди.

Одного дня, несподівано для самої себе, я одержала з цієї газети запрошення, за підписом Василя Симоненка, приїхати для знайомства в редакцію. Я довго не зважувалася, бо від природи була несміливою. Але потім, трохи повагавшись, таки зважилася і поїхала в Черкаси. Редакція була розміщена у одноповерховому будиночку на розі вулиць Комсомольської і Урицького. Вхід був з двору. Несміливо заходжу у двір, бачу на одвірку прибиту підкову. Зринає колись почута прикмета: „Підкова – то на щастя“. На підвіконні сидить молодий, дуже симпатичний чоловік і, як мені здалося, з цікавістю спостерігає за мною. Я ще більше злякалася і зніяковіла. Відчинила двері, пішла коридором. Раптом відчинилися бокові двері й з них вийшов той самий юнак, який спостерігав за мною з вікна. Я привіталася з ним й запитала, де можу побачити Василя Симоненка. Він усміхнувся своєю незбагненою „смуглявою“ усмішкою й сказав: „Це я! Якщо ви до нас, то прошу, заходьте!“

Василь цікавився моїм життям, захопленнями. Потім зайшов письменник Микола Негода. Василь нас познайомив...

Другого разу я мала зустріч з Василем Симоненком у липні 1962 року. Я вирішила вступати до Київського університету ім. Тараса Шевченка на факультет журналістики. Василь давав мені рекомендацію для вступу. Завів мене в кабінет головного редактора Григорія Суховершка, познайомив. Поки ми розмовляли, віддрукував мені гарну характеристику. Вони обоє підписали її, щиро побажали мені успіху. Я таки вступила, стала журналісткою.

З Ганною Федорівною я дружила майже до самої її смерти. Саме у неї я познайомилася з Андрієм Малишком, Борисом Олійником, Олександром Сизоненком, Дмитром Луценком, Миколою Сомом, які бували в Ганни Федорівни. Ми всі разом їздили на цвинтар, поливали квіти...

Я знала з щирих розмов про драматичну долю цієї незвичайної жінки, про те, що в молодості вона щиро покохала сільського парубка Андрія Симоненка. Він був високий, красивий, чорнявий – перший на селі, як про таких кажуть. Дівчата його любили, і юна Ганя теж не стрималася, сліпо пішла за Андрієм. Коли стало вже видно, що Ганя вагітна, Андрій не кинув її, але й одружуватися не обіцяв. А коли народився Василько, то не відмовлявся від батьківства.

Та коли Василькові не було ще й року, Андрій покинув сім’ю. Для молодої Гані це була велика драма. Відчувала біль, сором покинутої, безнадію, відчай... Але все витримала.

Вона тоді була молода, красива і здорова. Ніхто в селі Біївці на Полтавщині не чув від неї жодного поганого слова про Андрія. Все заховала в собі. Вона не вимагала від нього допомоги, сама ростила свого сина, хоч тяжко це було. Добре хоч дід Федір помагав. Андрій у селі не затримався. Доходили чутки , що служив у війську, дослужився до офіцера, а в селі не появлявся.

Василько підростав. У всіх ровесників є батьки, а в нього нема. Як було пояснювати, де він? Десь на будовах трудиться... Скоро повернеться. Але Андрій не повертався. А потім – війна, повоєнні злидні. Тяжка праця в колгоспі, жалюгідні заробітки на трудодні. Все вона витримала і другого батька для Василька не шукала. Бо ніхто другий був не потрібний їм обом...

Ганна Федорівна все зробила, щоб Василь відмінно закінчив школу і вступив до університету. Коли я бувала у Ганни Федорівни, вона мені багато розповідала про його дитинство. І ніколи я не чула нарікань на Андрія Леонтійовича...

Я не пам’ятаю, щоб Ганна Федорівна була веселою. Якась вона була тиха, ніби таїла у собі щось...

Ганна Федорівна пережила сина набагато і померла в 90 років. Якось я наважилася і задала Ганні Федорівні банальне журналістське запитання: „Ви були щасливі, мамо? Адже кохання ваше до Андрія – без взаємности“. Вона довго мовчала, і я вже пожаліла про своє запитання. Бо яке там щастя при такому житті – зрада коханого, передчасна смерть сина... Ганна Федорівна вийняла з кишені хустинку, на якій було багато красивих квіточок, а найкраща була вишита у вигляді серця, витерла зволожені очі і тихо мені відповіла: „Кажуть, від любови до ненависти всього один крок. Я того кроку не зробила. І все ж, я щаслива. Бо щастя – це все-таки любов, яка не минає“.

Поховали Ганну Федорівну поруч з могилою Василя. А пам’ятник у них один на двох – витесаний з каменю образ поета, який біля серця тримає книжечку поезій, а нижче – золотий напис: „Можна все на світі вибирати, сину, вибрати не можна тільки Батьківщину“.

Я додала б до цього і прекрасні слова нашого незабутнього Василя: „Можна вибрать друга і по духу брата, та не можна рідну матір вибирати“.

Віра Оберемок – письменниця. живе у селі Русалівці на Черкащині

ПОДОРОЖІ

У Скандинавії – з думкою про Україну

Володимир Єфимов

Я повернувся з подорожі до Данії та Швеції. Уся подорож тривала тиждень. Потягом, автобусом та морським поромом мені вдалося подолати понад 5,000 кілометрів. Обсяг вражень важко оцінити. А що ми, пересічні громадяни України, знаємо про Скандинавію? Напевне, дуже мало.

Перше, що мене здивувало, як зуміли шведи та данці побудувати суспільство рівних можливостей – соціалізм? І це – під проводом своїх монархів! Мимоволі замислюєшся: якою була б Україна, якби на чолі залишився вибраний народом гетьман? Висновок напрошується такий: головне не те, хто є першою особою держави, а те, які права і свободи вона ґарантує народові. От хоч би подивімося на шведського короля. Офіційно він є державним службовцем. Щодня, крім суботи та неділі, він приїздить із заміської резиденції в Королівський палац. Приїздить на 9-ту год. ранку (ніколи не запізнюється) власним автомобілем, сам за кермом. Задля королівського авта рух на вулицях міста поліція не перепиняє. У палаці король працює у службовому кабінеті, має штат помічників, які плянують його робочий день.

У цьому палаці мешкає королева Дані.

Король живе скромно. Кожен працюючий сплачує у державний бюджет Швеції „на короля" лише 10 крон (вартість половини шведської булочки з маком). Стоячи перед королівським палацом, що міститься на острові Народних королів, треба зняти капелюха і вклонитися такій монархії. А якби під Полтавою не сталося лихо, то, може б, і гетьман Іван Мазепа почав будувати отакий розвинений соціялізм в Україні!

Данія – теж королівство, у якому у королеві закохані усі данці, хоч вона виконує лише представницькі функції монарха. Усі закони та постанови щодо керування політикою та економікою розробляють демократично обрані депутати парляменту та розумні й, головне, не корумповані міністерства. Але формально усі державні документи набувають силу лише після того, як їх підпише королева.

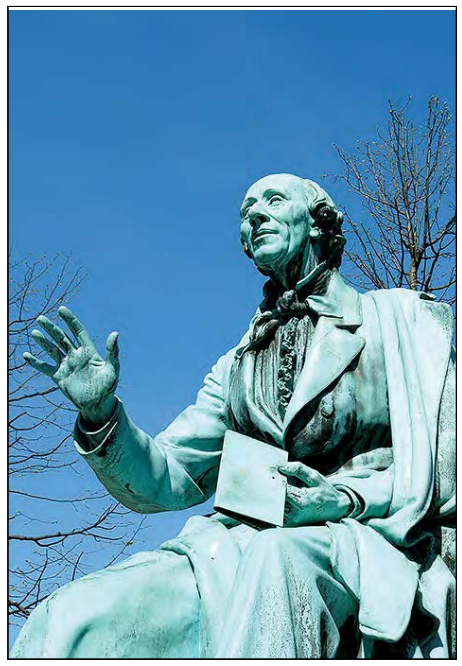
В чому ж секрет успіху цих двох королівств? В той час, коли одні держави прагнули світового панування, інші виборювали свою незалежність, а деякі вважали за щастя мати власного авторитарного правителя, вождя, диктатора, батька нації, який один думав би за пасивну решту народної маси, шведи і данці вирішили йти своїм шляхом, поставивши за мету побудувати суспільство рівних можливостей усіх громадян, яке скасовує розподіл на кляси, дає можливість працювати кожному за принципом „від кожного за здібностями – кожному за результатами праці". Для „вирівнювання" статку протягом багатьох років ретельно шліфувалася система податків – хто більше заробив, той сплачує у бюджет більший податок, який додається тим, хто бідніший.

Податок, в середньому, це десь 30 відс. від заробленого, максимальний податок 55 відс. Таким чином державна скарбниця ніколи не буває порожньою. А тепер порівняймо оце з бюджетною політикою України, яка спрямована лише на те, аби забрати побільше грошей у простого люду і віддати їх трьом десяткам мафіозних родин. Щоб утриматися при владі на наступних виборах, уряд і Державний банк цілодобово друкують паперові гроші, які, всупереч об'єктивним законам економіки, ніяк не підкріплені матеріяльним багатством країни. Звідсіля й галопуюча інфляція, і всенародне незадоволення. Але це незадоволення українці висловлюють так, щоб ніхто не почув і не побачив.

Чому ж в Україні немає широкого народного протесту? На мою думку, головна причина – це страх, записаний у підсвідомості кожного українця репресіями комуністичного режиму.

Шведи і данці мирно живуть поза катаклізмами світової економічної кризи, поза еврозоною (вони зберегли свої валюти – шведську і датську крони), поза конфліктами на Близькому та Далекому Сході. А повсякденний спокій позначається на тривалості життя: жінки живуть в середньому 83.7 року, чоловіки – 79 років. А це майже на 20 років більше, ніж в Україні!

Завдяки розумній та чесній політиці держави доходи 10 відс. найбагатших і 10 відс. найбідніших скандинавів різняться у 5-7 разів, а в Україні така різниця – 30-40 разів. От вам і ключ до розуміння причин хвороби держави – на кого працюють уряд, міністерства, величезний штат чиновників, правочинців, за спиною яких стоїть непомірно велика міліція, яка виконує репресивні функції. До речі, міліціонерам, внутрішнім військам, прокурорам та суддям нинішній уряд систематично підвищує платню, що нервує решту народу, який відчуває на собі галопуючу загальну інфляцію. Так, на початку цього року, продемонструвавши народові несамостійність і заанґажованість судової системи на процессах Юлії Тимошенко та Юрія Луценка, влада, не моргнувши оком, подвоїла платню всіх суддів. Покажіть мені іншу країну, де таке було б можливе!

Пам'ятник Гансові Андерсенові у Данії.

Стокгольм – величезне красиве місто, розкидане на островах, які з'єднують 57 мостів (у Дніпропетровську мостів лише п'ять). У столиці живуть понад 2 млн. шведів. Імігрантів у них, як кажуть, набагато менше, ніж у материковій Европі. Стокгольм має 57 театральних сцен – це і великі театри, і експериментальні, й студії. У моєму ж Дніпропетровську лише три вели-

(Закінчення на стор. 25)

Стокгольм. Святкового дня шведи гріються на сонці. (Фото: Володимир Єфимов)

Відбулися річні...

(Закінчення зі стор. 1)

Шеремета та радні Мая Лев, Микола Філь, Стефанія Гаврилюк, Ґлорія Горбата, Андрій Шуль і Люба Понятишин-Кеске. Не були присутніми на нарадах контролер Славко Тисяк, радні Андрій Футей, Евген Осідач, Любов Стрілецька та Оля Черкас.

Президент С. Качарай у своєму звіті підкреслив: „Щоб запевнити майбутність УНСоюзу, організація мусить бути фінансово здоровою, що означає збільшення прибутків та майна. Це не є легким завданням в економіці, де заробіток від вкладів є низьким, де міняються встановлені правила, де безробіття становить 7.3 відс., а кількість безробітних перевищує 12 млн., і де економіка покращується слимаковим темпом".

Разом з тим він підкреслив, що „УНСоюз іде правильним шляхом і відповідно вкладається у це нове фінансове довкілля".

Подібним чином ствердила й скарбник Р. Лісович, заявивши, що „УНСоюз все ж таки робить успіхи у цей складний час. Зміни існуючих правил не є сприятливими для невеликих братських організацій, а існуючий економічний застій є одним з наших значних викликів".

Далі Р. Лісович сказала: „Щоб відповідати цим новим вимогам, в 2012 році запроваджено зменшення видатків. У той час, коли інші забезпеченеві фірми можуть видавати цінні папери, щоб здобути фонди, братські організації не мають цієї можливості. Їхні можливості є обмежені до збільшення продажей для здобуття більших прибутків (що є важким завданням у період економічного застою). Продажі УНСоюзу у 2012 році збільшилися, й нам вдалося зменшити видатки УНСоюзу. То було важке завдання, але видатки братських пільг зменшилися від 3.7 млн. дол. в кінці 2011-го до 2.65 млн. дол. з кінцем 2012 року, і 1.9 млн. дол. згідно з даними на цей рік до кінця вересня. Успіхи є, і ми мусимо дальше бути гнучкими у цих змінливих і вимогливих часах".

Головний секретар Х. Козак зосередилась на зрості членства УНСоюзу. При цьому вона підкреслила: „Завдячуючи секретарям Відділів УНСоюзу (традиційного фундаменту членства УНСоюзу) і професійним продавцям у стейтах, де УНСоюз має дозвіл на своє підприємництво, УНС дальше зростає та розширює окрему ділянку, використовуючи законтрактованих аґентів-продавців. Це наполегливо і постійно плекається, щоб збудувати ядро самовідданих і успішних аґентів-продавців".

Інші ключові гравці в здобутті членів – це забезпеченеві поліси, професійні аґенти та Відділові представники, що є працівниками Головної канцелярії УНСоюзу. Вишколені працівники Головної канцелярії УНСоюзу співпрацюють з секретарями Відділів і, як наголосила Х. Козак, „є завжди готовими допомогти секретарям Відділів для більшої їхньої успішности".

Рома Гадзевич, головний редактор „Свободи" та „Українського тижневика", підкреслила факт, що на 2013 рік припали 120-та річниця заснування „Свободи" та 80-річчя „Українського тижневика". „Обидва видання видали окремі числа газет для відзначення цих річниць: „Свободи" – 13 вересня 2013 року, „Українського тижневика" – 6 жовтня 2013 року. „Я сподіваюсь, що ці окремі видання вам були цікавими, оскільки і нам було цікаво їх вам приготовляти. Треба ще раз підкреслити, що від часу заснування „Свобода" та „Український тижневик" непохитно зберігають своє покликання та залишаються двома найбільшими вкладами УНСоюзу в українську громаду та її найбільш цінною братською пільгою", – сказала Р. Гадзевич.

Головний редактор у своєму звіті також відзначила, що з огляду на фінансові труднощі, посилені незадовільною поштовою доставою, „Український тижневик" більше не посилається членам Конґресу США. Одначе, бюрам конґресменів запропоновано безкоштовне користування цифровим виданням „Українського тижневика" у формі PDF, висиланою е-поштою Українською національною інформаційною службою (УНІС), завдяки співпраці з її директором Михайлом Савковим мол. Таким чином газету одержують члени і працівники Конґресового Українського Кокусу, Сенатського комітету закордонних взаємин і члени Конґресового комітету закордонних справ.

Керівник Союзівки Н. Паславський позвітував про розвиток „незаступимої частини краєвиду Північно-американської української діяспори та важливого місця зустрічей українських дітей, молоді та дорослих, яке дає можливість утримувати їхню культурну спадщину". Він говорив про успішність таборів та інших важливих заходів, які влаштовує Центр Спадщини Союзівки, зокрема про Український міжнародний футбольний турнір, який привабив футбольні команди зі США, Канади, Великої Британії та Австралії. Він ствердив, що „впродовж минулих двох–трьох років Союзівка змінила та розширила свою ролю в діяспорі. Обговорюються нові програми, спрямовані на середню вікову групу дорослих, як і додаткові програми для молоді". Н. Паславський також розповів про здійснені удосконалення на терені Союзівки впродовж минулого року.

Всі члени Головного Уряду брали активну участь у річних зустрічах комітетів.

Організаційний братський комітет зосередив свою увагу на питанні, як відповідно представити УНСоюз можливим майбутнім членам і в той самий час поінформувати їх про існуючі громадсько-товариські пільги. Крім того, підкреслено, що УНСоюз і його Відділи мусять утримувати тісні зв'язки з іншими організаціями української громади, та що УНСоюз у 2014 році повинен взяти активну участь у святкуванні 200-ої річниці від народження Тараса Шевченка.

Комітет Союзівки обговорив справу членства в Центрі Спадщини Союзівки та ствердив важливість опублікування списків жертводавців. Крім того, запропоновано на веб-сторінці оприлюднювати спогади гостей з Союзівки.

Комітет видань уважає важливим фактом ролю „Свободи", як такої, завдяки котрій народився УНСоюз, а також 80-ту річницю „Українського тижневика" слід гідно відзначити на конвенції УНСоюзу в 2014 році. Комітет також обговорював можливі способи збільшення передплат обидвох видань, включно з окремими для цього заходами.

Комітет фінансів перевірив запропонований бюджет для УНСоюзу, який згодом був прийнятий.

Річні наради 2013 року закінчилися поглядом, спрямованим у майбутнє, зокрема в наступну Конвенцію УНСоюзу в 2014 році, що відбудеться 16–18 травня на Союзівці. Також вирішено надіслати вітання Евромайданові, що проходить у Києві. (Текст вітання надруковано у „Свободі" 13 грудня 2013 року).

(Переклад: Христина Ференцевич)

Веселих Свят

РІЗДВА ХРИСТОВОГО

та

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ

бажають

ОЛЕГ і д-р АРІЯДНА ГОЛИНСЬКІ
з донечками АЛЕКСОЮ і СОФІЙКОЮ
та синами ЮЛІЯНОМ і МАРКІЯНОМ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО,
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
та БОЖИХ ЛАСК

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ

бажають

ЛЮБА і ЯРОСЛАВ ФЕДУНИ з родиною

Веселих Свят Різдва Христового
та
Щасливого Нового Року

родині, приятелям і знайомим

б а ж а ю т ь

АННА і СТЕФАН МАКУХИ

вітають родину, приятелів і знайомих

ЗЕНОН, ДОЗЯ і ВІКА КРІСЛАТІ

та засилають

наищиріші святочні побажання всій родині
на рідній Батьківщині та всім ближчим і дальшим друзям.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! *СЛАВІТЕ ЙОГО!*

Клівленд, Огайо *Clevelend, Ohio*

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
І НОВИМ РОКОМ

вітаємо

родину, друзів і знайомих.

ІГОР і НАТАЛКА ҐАВДЯКИ
з родиною

З Різдвом Христовим
і Новим Роком

пересилаю сердечні поздоровлення усім моїм друзям, приятелям та знайомим, усьому дорогому українському народові в Україні та у всьому світі.

Бажаю кріпкого здоров'я, щастя, сили та Божого благословення у праці на добро і процвітання рідної України.

МИРОСЛАВА МИРОШНИЧЕНКО

СТАНИЧНА СТАРШИНА
ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ
В НЮ-ЙОРКУ

бажає

УКРАЇНСЬКІЙ ГРОМАДІ, ПЛАСТОВІЙ ФУНДАЦІЇ, СВОЇМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ ТА УСІМ ПЛАСТУНАМ І ПРИЯТЕЛЯМ ПЛАСТУ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ТА

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

КРАЙОВА УПРАВА
СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ В АМЕРИЦІ

бажає

Ієрархам Українських Церков, Світовій Управі СУМ,
всім Управам Осередків та Булавам Відділів Юнацтва СУМ,
членам і прихильникам та Українському Народові
в Україні і в діяспорі

мирних і радісних свят

РІЗДВА ХРИСТОВОГО та ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! ***СЛАВІМ ЙОГО!***

За Крайову Управу СУМ:

Андрій Бігун, голова
Юрій Микитин 1-й заступник голови
Леся Гаргай, 2-й заступник голови
Мирон Приймак, секретар

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і НОВИМ РОКОМ

щиро вітаємо

всіх наших членів і прихильників

та бажаємо

Веселих Свят і
Щасливого Нового Року

дякуємо всім за кожночасну підтримку.

ПРЕЗИДІЯ
УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ
КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ

КІУС CIUS

Христос Рождається!
— Славімо Його!

Christmas greetings and best wishes for a joyful and bountiful New Year!

From the director and staff at the Canadian Institute of Ukrainian Studies

Найщиріші Різдвяні вітання та Новорічні побажання!

Від директора та співробітників Канадського інституту українських студій

Canadian Institute of Ukrainian Studies, 430 Pembina Hall,
University of Alberta, Edmonton, AB T6G 2H8 Canada
E-mail: cius@ualberta.ca; www.cius.ca
Tel: 780.492.2972 Fax: 780.492.4967

Веселих Свят Різдва Христового та Щасливого Нового Року!

Вельмишановним: Ректорові, Деканам, всім Професорам, Студентам УВУ, Меценатам, Добродіям і Жертводавцям, Фундації Українського Вільного Університету, Духовенству Українських Церков, Установам, Молодечим і Студентським Організаціям та всьому Українському Народові в Україні і поза межами України

бажає

Управа Фундації
Українського Вільного Університету в США
з осідком у Ню-Йорку

UKRAINIAN FREE UNIVERSITY FOUNDATION, INC.
P.O. Box 1028, New York, NY 10276 • Tel.: (212) 353-3029

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
З НОВИМ РОКОМ
ТА СВЯТИМ ЙОРДАНОМ!

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

Бажають своїм членам, жертводавцям, землякам в Україні й поза Україною

УПРАВА ТА АДМІНІСТРАЦІЯ
УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
222 East 6th Street, New York, NY 10003
Tel.: (212) 228-0110 Fax: (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Web site: www.ukrainianmuseum.org

УКРАЇНСЬКА СПОРТОВА ЦЕНТРАЛЯ АМЕРИКИ І КАНАДИ

З нагоди Різдва Христового
та Нового 2014 Року

б а ж а є

членам і ланковим Управи УСЦАК та їхнім родинам, проводам спортових і молодечих організаацій, нашим друзям-спортовцям в Україні всім щирим прихильникам українського організованого спорту в діяспорі

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ТА ЩАСЛИВОГО
І ЗДОРОВОГО НОВОГО РОКУ

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

УПРАВА УСЦАК

Управа УВАН у США сердечно вітає членів, друзів та прихильників

З Різдвом Христовим і Новим Роком!

Дорога українська громадо!
Шановні наші спонсори, друзі та знайомі!
Усі небайдужі люди!

Щиро вітаємо Вас з настанням
Нового року
та світлого свята
Різдва Христового!

Бажаємо, щоб Різдвяна зоря запалила у Ваших серцях вогонь віри, надії та любові! Нехай домівки повняться добром, радістю та Божим благословінням, а Новий 2014 рік буде щедрим на мир, спокій і злагоду!

Управа Осереду СУМ в Ню-Йорку
Адміністрація Школи українознавства СУМ Ню-Йорк.

Загін Червона Калина

5-ий Курінь УПС і 23-ій Курінь УСП

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
І НОВИМ РОКОМ

в і т а є

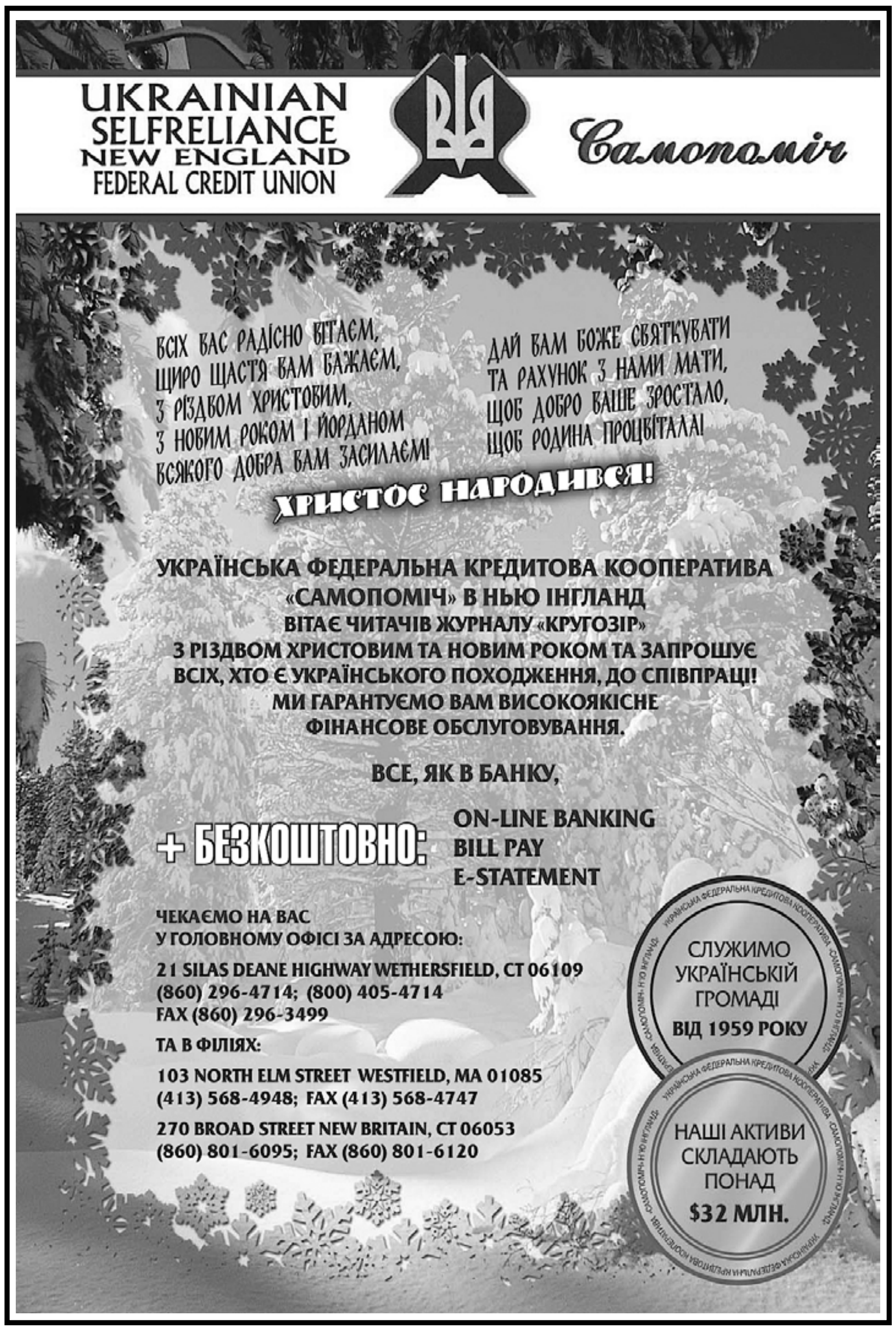
Блаженнішого Емеритованого Верховного Архиєпископа Любомира Гузара,
Главу УГКЦ Патріярха Святослава Шевчука,
о. Ректора А. Чировського, о. Лева Ґолдейда,
члена Курії Василіян, о. Івана Хміля в Україні,
Пластові Проводи,
усе Пластове Братство в Україні та в діяспорі,
всіх братчиків нашого славного Загону з родинами
та увесь український нарід

і бажає

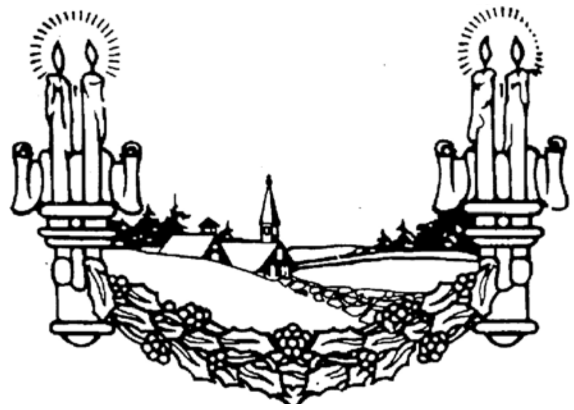
Веселих і Радісних Свят та Щасливого Нового Року

ГЕНЕРАЛЬНА СТАРШИНА

UKRAINIAN
SELFRELIANCE
NEW ENGLAND
FEDERAL CREDIT UNION
Самопоміч
ВСІХ ВАС РАДІСНО ВІТАЄМ,
ЩИРО ЩАСТЯ ВАМ БАЖАЄМ,
З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ,
З НОВИМ РОКОМ І ЙОРДАНОМ
ВСЯКОГО ДОБРА ВАМ ЗАСИЛАЄМ!
ДАЙ ВАМ БОЖЕ СВЯТКУВАТИ
ТА РАХУНОК З НАМИ МАТИ,
ЩОБ ДОБРО ВАШЕ ЗРОСТАЛО,
ЩОБ РОДИНА ПРОЦВІТАЛА!
ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!
УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА
«САМОПОМІЧ» В НЬЮ ІНГЛАНД
ВІТАЄ ЧИТАЧІВ ЖУРНАЛУ «КРУГОЗІР»
З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ ТА НОВИМ РОКОМ ТА ЗАПРОШУЄ
ВСІХ, ХТО Є УКРАЇНСЬКОГО ПОХОДЖЕННЯ, ДО СПІВПРАЦІ!
МИ ГАРАНТУЄМО ВАМ ВИСОКОЯКІСНЕ
ФІНАНСОВЕ ОБСЛУГОВУВАННЯ.
ВСЕ, ЯК В БАНКУ,
+ БЕЗКОШТОВНО:
ON-LINE BANKING
BILL PAY
E-STATEMENT
ЧЕКАЄМО НА ВАС
У ГОЛОВНОМУ ОФІСІ ЗА АДРЕСОЮ:
21 SILAS DEANE HIGHWAY WETHERSFIELD, CT 06109
(860) 296-4714; (800) 405-4714
FAX (860) 296-3499
ТА В ФІЛІЯХ:
103 NORTH ELM STREET WESTFIELD, MA 01085
(413) 568-4948; FAX (413) 568-4747
270 BROAD STREET NEW BRITAIN, CT 06053
(860) 801-6095; FAX (860) 801-6120
СЛУЖИМО УКРАЇНСЬКІЙ ГРОМАДІ ВІД 1959 РОКУ
НАШІ АКТИВИ СКЛАДАЮТЬ ПОНАД $32 МЛН.

Serving the Ukrainian Community of Philadelphia
UKRFCU.com
Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union
З Різдвом
Христовим
та
Новим Роком!
Щиро Вітає Вас
Українська Федеральна Кредитова
Кооператива `Самопоміч`
Picture by Eltu.
Main Office
1729 Cottman Avenue
Philadelphia, PA 19111
Tel: (215) 725-4430
Somerton Branch
14425 Bustleton Avenue
Philadelphia, PA 19116
Tel: (267) 351-4021
UECC Branch
700 Cedar Road
Jenkintown, PA 19046
Tel: (267) 627-5317
Trenton, NJ Branch
477 Jeremiah Avenue
Trenton, NJ 08610
Tel: (609) 656-0802
24th Street Branch
2307 Brown Street
Philadelphia, PA 19130
Tel: (215) 232-3993

Щедро ділімося...

(Закінчення зі стор. 1)

ний Піст є часом смутку, тому що вони не мають необхідних грошей для того, щоб купити подарунки для своїх дітей, родичів та друзів. Багато з людей сумують у Різдвяний час коли вони згадують про своїх близьких, які не можуть приїхати додому та святкувати разом з ними. Вечеря на День Подяки для декого, на жаль, залишається тільки мрією, а не реальністю.

Водночас Різдвяний Піст може бути порою великої радости, особливо якщо ми будемо пам’ятати, що через нього Бог показує Свою Любов до нас. Це може бути час зцілення та відновлення сили. Різдвяні свята – це коли ми святкуємо різдво Дитяти Ісуса. Бог послав Свого Сина, Ісуса Христа, на землю, щоб Він воплотився (прийняв тіло) – став одним з нас. Його Різдво принесло велику радість цьому світу. Пастухи, мудреці та ангели з радістю розділили веселу новину. Вони знали, що це було незвичайне дитя. Пророки говорили про Його прихід протягом тисяч років. Зірка сяяла у Вифлеємі, щоб показати дорогу тим, хто шукав це незвичайне дитя.

Різдво також є часом для роздумів. Що є такого особливого у Різдвяних святах, що вони збирають людей разом? Чому ми ідемо до нашої бабусі, родичів або друзів додому на велику вечерю та обмінюємося подарунками? Чому ми ідемо на Різдвяні забави, де є люди, яких ми навіть не знаємо? Не залежно від причини, ми повинні задуматися над фактом, що ніхто на Різдвяні свята не хоче бути на самоті. Різдвяні свята перетворилися на час, коли ми роздаємо подарунки, які є знаком любови та дружби між людьми. Але роздавання та очікування подарунків може вийти поза рамки дозволеного. Бажання одягатися у найстильніший одяг, бажання мати найновішу новинку технології може стати важливішим за дружбу, яку подарунок символізує собою. Часто люди судять дружбу за вартістю подарунка, а не за добрими рисаами характеру особи, яка дарує дарунок – що є дуже небезпечною стежиною, – стежиною, яка може привести то розірвання дружби та самотности, чого ніхто з нас не хоче.

Ісус Христос як Спаситель приходить для всіх, а не тільки для вибраних людей. Його Різдво є знаком Божої любови та турботи про нас, і того, що ми є Його та один одного. Звістка про Його Різдво вперше була проголошена пастухам – людям найнижчої кляси суспільства, яким часто не довіряли. Ангели проголосили: „Слава у вишніх Богу, і на землі мир, між людьми благовоління”, закликаючи незнайомих стати друзями, а ворогів – помиритися. На шляху до дружби та визнання спільности як людства ми знаходимо волю, яка дає нам змогу жити дружньо один з одним та поважати кожного зокрема.

Наш Спаситель вчить нас, що милосердя, прощення, радість, мир та справедливість насправді існують, а не є тільки мріями. Вони є реальними, тому що Христос, який народився у Вифлеємі, є правдивим вособленням милосердя, прощення, радости, миру та справедливости. Це справжні Різдвяні подарунки, щиро дані нам Тим, Кого Різдво ми смиренно та з радістю святкуємо.

Ми молимось за Вас, за Ваші родини, за Ваші парафіяльні громади та за цілий світ, щоб ці подарунки були прийняті Вами з чистими серцем, розумом та душею, та щоб Ви швидко розгорнули їх і почали ділитися ними з іншими – можливо, навіть з тими, кого Ви не знаєте – щоб вони також для себе могли зрозуміти, що воно насправді означає бути „вдома на Різдвяні свята”. Дивовижною правдою є те, що коли ми ділимося цими дарами, вони примножуються швидше, ніж ми встигаємо їх роздавати.

В святий день Різдва Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа, коли Ви будете в дорозі на Різдвяну вечерю, або до своїх родичів та друзів, або щоб обмінятися подарунками чи просто щоб занести подячні молитви до Бога у церкві, моліться за всіх, кого Ви зустрінете по дорозі. Подумайте, як вони завдяки Вашій молитві, можливо, прийдуть до пізнання того, в що Ви вже вірите: що Бог, через любов Ісуса Христа, перебуває разом з нами у наших домівках, а не у мріях. Отож живімо кожен день, тримаючись цієї істини до кінця нашого життя.

Христос рождається! Славімо Його!

З Архиєрейськими Благословеннями:

+ЮРІЙ,
Митрополит Української
Православної Церкви Канади

+АНТОНІЙ,
Митрополит Української
Православної Церкви США
Місцеблюститель Української
Православної Церкви в Діяспорі

+ІОАН,
Архиєпископ Української
Православної Церкви в Діяспорі

+ЄРЕМІЯ,
Архиєпископ Української
Православної Єпархії Бразилії
та Південної Америки

+ІЛАРІОН,
Єпископ Української
Православної Церкви Канади

+АНДРІЙ,
Єпископ Української
Православної Церкви Канади

+ДАНИЇЛ,
Єпископ Української
Православної Церкви США

Різдво Христове 2013/2014

У Скандинавії...

(Закінчення зі стор. 13)

кі сцени, одна камерна і ще 10 студійних. Шведи – народ культурний! Вони не викидають на хідники сміття з кишень, не палять на вулиці, не розмовляють голосно у громадському транспорті, у вухах шведів не стирчать навушники, які глушать не лише їхнього власника, але й того, хто знаходиться поблизу. Першого травня у Стокгольмі усі столичні шведи грілися на сонечку. І головне, абсолютно без сміття і без дурної „радіомузики". Шведи грілися на сонці у повній тиші, навіть спілкувалися мало.

Усі шведи живуть у власних квартирах. Шведська норма: по окремій кімнаті на кожного члена сім'ї плюс одна загальна спільна кімната. В середньому, шведська квартира – це 250 квадратних метрів. Оплата коммунальних послуг: 1 евро за 1 квадратний метр. Є у них також люди без притулку. Наразі у Стокгольмі таких 502 особи, якими опікується спеціяльно створений у мерії комітет, який з міського бюджету годує непристосованих до життя, влаштовує їм святкування, а також щомісяця видає для них газету, у якій є поради, де можна тимчасово попрацювати, де можна безкоштовно поїсти.

Пріоритетними предметами гордості шведів є максимальний рівень демократії та загального добробуту, цікава історія і лояльність королівської влади, надійні та зручні авта „Вольво" (найменше з них – улюбленець нинішнього короля. А також особистість Альфреда Нобеля та всесвітньо авторитетна Нобелівська премія.

Час братися за Данію. Ніколи не думав, що якесь місто може бути настільки насичене велосипедами, як Копенгаґен. На кожного громадянина припадає, в середньому, по два велосипеди, які дають фізичне навантаження власникові і не забруднюють довкілля. Багато велосипедів обладнано величенькими багажниками, у якому може красуватися і букет квітів, і дитяча іграшка, і пакет з харчами. До речі, біля парляменту взагалі немає автомобільного паркування. Я навмисно обійшов навкруги і не знайшов. Порівняв з Верховною Радою України, куди 450 депутатів їздять найдорожчими марками закордонних авт, а Данії половина депутатів взагалі йде на засідання пішки прискореною ходою.

У Копенгаґені поставлено два пам'ятники Гансові Кристіянові Андерсенові: одному вже 150 років, другий – сучасний. На обох він показаний оповідачем у кріслі, от тільки на сучасному зображенні має на голові ще й капелюх-циліндр. Образ циліндра взято не випадково, на підставі анекдота про дотепність письменника. Він, син шевця, що став відомим літератором, вважав за честь носити аристократичні циліндри. При чому мав їх цілий набір, різних фасонів та кольорів. Якось один із друзів-жартівників його запитав: „І оце, що на вашій голові, називається циліндром?" На що письменник миттєво зреагував: „А оте, що під вашим циліндром, називається головою?".

Врешті-решт, не можна полишити Копенгаґен, не побачивши Розенборг, один з найкрасивіших замків Европи. Ходячи навкруги палацу, я відчув, що він дивним чином притягає мене до себе. Часу було обмаль. А я все кружляв і кружляв, наче зачарований…

До речі, ще одна славетна прикмета Данії – Гамлет, хоч всесвітнім героєм його зробив англієць Віліям Шекспір. Досконалий туризм Данії повною мірою скористався славою образа Гамлета: найкоштовніша екскурсія данськими просторами – це „Тайни та леґенди королівських замків".

На завершення своєї оповіді хочу згадати про ще одну скульптуру. Це „Сплячий вікінґ", який стоїть в Ельсінорі. Його очі закриті, руки схрещені на грудях. Меч лежить на колінах, щит стоїть на землі. Як тільки я побачив цього мирного вікінґа, відразу подумав: „Та це ж наш український Мамай!". Козак вже навоювався, тепер відпочиває, мабуть, мріє про щасливе майбуття. От тільки шведи та данці вже купаються в тому повсякденному щасті, а українцям про нього ще навіть мріяти не дають.

З глибоким смутком повідомляю рідних, приятелів і знайомих, що в середу, 30 жовтня 2013 року, в Рочестері, Н.Й., відійшов у вічність на 91-му році життя мій дорогий Чоловік, Брат, Швагер, Стрийко.

св.п.

Михайло Терлецький

Парастас був відправлений в понеділок, 4 листопада, в похоронному заведенні Paul W. Harris в Рочестері. Похоронні відправи відбулися 5 листопада в Українській греко-католицькій Церкві Богоявлення в Рочестері. Тлінні останки покійного були поховані 5 листопада 2013 року на цвинтарі Holy Sepulchre в Рочестері.

Михайло народився 21 вересня 1923 року на хуторі Уличне, Дрогобицького району Львівської області в родині Василя і Юлії (з Рупінських). Під час Другої світової війни, після закінчення гімназії, вступив у вересні 1943 р. до дивізії „Галичина" і воював як хорунжий в Першій Українській Армії. Після полону в Італійському місті Ріміні переїхав до Англії, а звідтам до Америки. В Ню Арку поступив вчитися до St. John Fisher College, який закінчив в 1969 році як дипломований інженер. Відтак отримав запрошення в General Dynamic в м. Рочестері, а після того перейшов працювати до Xerox і пропрацював там до відходу на пенсію.

Приїхавши до Рочестеру, Михайло включився у будову церкви Богоявлення, і виконував свого часу обов'язки голови Будівельного комітету. Був довголітнім членом Українського Конгресового Комітету.

Все своє життя підтримував українські громадські починання. Жив постійно інтересами України. Був членом Управи СУМ, виховуючи молоде покоління. За час перебування в Рочестері спонзорував вісім осіб з родинами до Америки. Багато з них до цього часу є йому вдячні і допомагають мені в усіх справах.

Михайло був дуже чесною, порядною, доброю і працьовитою людиною, з почуттям обов'язку і відповідальности за свої вчинки.

Вічна Йому пам'ять!

У глибокому смутку залишилися -

дружина	- Ірена-Лідія (Дедик)
сестра	- Галина з чоловіком Михайлом Спанчаком та дочкою (Україна)
племінниця	- Іриною з чоловіком Мироном Стебельським і дочкою (Чикаґо)
	- Леся з чоловіком Ростиком Лебіщаком і донькою Іринкою (Україна)
племінник	- Володимир Спанчак з дружиною Галиною і дочкою Юлією (Рочестер, НЙ)
братова	- Ольга Терлецька з синами (Україна)
племінник	- Володимир Терлецький з донькою Анною (Київ)
племінник	- Василь Терлецький з синами Назаром і Володимиром (Україна)
племінник	- Мирон Терлецький (Росія)

ближча і дальша родина в Америці й Україні.

Замість квітів на могилу складені пожертви на Українську греко-католицьку Церкву Богоявлення в м. Рочестері і на „Вісті Комбатанта" в Торонто.

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці
повідомляє своїх членів та громаду, що 9 листопада 2013 року відійшов з цього світу
Дійсний член НТШ-А

св. п.

Богдан Винар

бібліотекар, економіст і видавець, професор та декан університету в Дженесіо

народжений 7 вересня 1926 року в Львові

Автор праць:
„Економічний колоніялізм в Україні" (1958)
„Українська промисловість" (1964)
„Матеріяли до економічних дослідів еміграції" (1965)
"Ukraine: A Bibliographic Guide to English-Language Publications" (1990)

Засновник видавництв
Libraries Unlimited та Ukrainian Academic Press

Рідним складаємо співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Управа НТШ в Америці

Шкільна Рада при УККА повідомляє, що в неділю, 15 грудня 2013 року, померла

св. п.

мґр. Ольга Теребус -Кекіш

(1924 - 2013 р.р.)

довголітній директор Школи Українознавства тов. Самопоміч в Ню-Йорку.

Походила з Холмщини. Переїхала до Німеччини в 1944 році, де закінчила фармацію в Мюнхені в 1949 році. Тоді переїхала до Ню-Йорку, де вийшла заміж за інж. Романа Кекіша.

Працювала в Sloan Kettering Cancer Research Institute від 1953 року. В 1980 році почала працю як учителька української мови в Школі Українознавства в Ню-Йорку, та стала директором від 1986 до 2012 року. Від 1988 року викладала курс української мови в New York University. Була членом Товариського суду в Шкільній Раді понад 10 років. Через її руки перейшли сотні української молоді, які одержали українську освіту та здали матуру.

Вічна Їй пам'ять!

Управа Шкільної Ради

У глибокому смутку повідомляємо, що 13 грудня 2013 року
в Haven Hospice в Мангетані відійшов у вічність
мешканець Асторії, Н. Й., 92-річний

св. п.

Іван Вітюк

нар. 12 липня 1921 року в Денисові, Тернопільська обл., Україна, син св. п. Петра та Марії (з родини Табаків), чоловік св.п. Анни, брат св. п. Іванни та дідо св. п. Камерона.

Іван був довголітнім активним членом Української католицької церкви Чесного Хреста в Асторії, Н. Й. Ціле своє життя присвятив праці на користь України. В українській громаді Асторії Іван займав провідні посади. В 1950-их роках заснував та був довголітнім головою осередку СУМ та відділу ООЧСУ. Займався збірками фондів на різні цілі, організовував концерти, писав сатиру, драму, поезію та відігравав їх на сцені. Іван був відданий своїй родині. Найбільше втіхи давали йому внуки.

У смуту залишилися:
сини - Петро з дружиною Марією , Edison, NJ
- Андрій з дружиною Сузаною, Brooklyn, NY
донька - Богданна з чоловіком Даґласом, Lareda Ranch, CA
внуки - Іван, Джейсон, Анна
брати - Богдан з дружиною Володимирою, Мирон з дружиною Оксаною
сестра - Ольга Гаврилюк
шваґер - Микола Козюпа
племінники - Михайло, Василь, Роман і Орест
племінниці - Дарка, Віра, Марія, Віра і Лідія

Парастас відбувся в п'ятницю, 20 грудня 2013 року, в Quinn Funeral Homeв Асторії.

Похоронні відправи відбулися в суботу, 21 грудня 2013, року в Українській католицькій церкві Чесного Хреста в Асторії, Н.Й., а відтак на Українському цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Пожертви в пам'ять Покійного родина просить складати на:

United Ukrainian American Relief Committee, Inc.
1206 Cottman Ave
Philadelphia, PA 19111

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 13 грудня 2013 року, відійшла у вічність в Елкгорн, Вісконсин, наша дорога Мама, Бабця та Прабабця

св. п.

Евгенія Марцінів

нар. 17 січня 1922 року в селі Новосілка в Україні.

Похоронні Відправи відбулися в Елкгорн, Вісконсин.
Похорон відбувся 19 грудня 2013 року в Детройті, Мишиґен.

Вічна Їй пам'ять!

Богдан і Соня Марцінів
з доньками Стефані і Джакі

Ділимося сумною вісткою,
що 14 грудня 2013 року, відійшов у вічність
наш любимий Брат і Дядя

св.п.

Юрій Микуленко

народжений 3 вересня 1934 року в Україні.

Царство Йому небесне!

Родини Лучкань, Донован і Фікарелла

Ділимося сумною вісткою,
що 22 грудня 2013 року, відійшов у вічність

св. п.

Михайло Майчук

син св. п. Параскевії і Пилипа Майчуків,
та брат св. п. Стефанії, яка померла місяць тому.

Похоронні відправи відбулися в суботу, 28 грудня 2013 року,
в Українській католицькій церкві св. Йосафата у Філядельфії, Па.

Залишилися у смутку:
дружина - Катерина Фільц-Майчук
доньки - Галя Нищот з чоловіком Ігорем
- Ірка Іваськів-Гаркар з чоловіком Тамом
внуки - Михась Нищот з дружиною Трейсі
- Стефця Ґолдторп з чоловіком Беном
- Діяна Нищот та Христя Іваськів
правнуки - Раєн і Ізабела
брат - Зенко з родиною

Вічна Йому пам'ять!

Шановні читачі! Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на Пресовий фонд!